

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

11/ 2018 / ročník XXVIII / 29 Kč

Vidím jen na roh ulice

rozhlasák Jiří Kánský

9 Poutní místo Bystré u Poličky

17 Padesát let Velehradu v Římě

12 Pomníky padlým z 1. světové války

18 Řád svatého Huberta a současnost

Diecézní setkání seniorů 2018

Senioři z celé diecéze se potkali ve čtvrtek 18. 10. na svém celodiecézním setkání v Hradci Králové. A bylo znát, že si společenství s diecézním biskupem a pozvanými hosty užívali. Hned na začátku všechny pozdravil Vladimír Derner, náměstek hejtmana Královéhradeckého kraje. Jeho slova, že jsou senioři důležitým článkem společnosti a že jsou odpovědní za předávání hodnot našeho národa dalším generacím, se nedala přeslechnout.



Dopolední program otevřela mše svatá v kostele Nanebevzetí Panny Marie. Sloužil ji biskup Jan Vokál a zahájil ji s humorem sobě vlastním slovy: „*Mohu dnes již hrdě říct, že od minulého měsíce patřím také mezi seniory. Zjišťuji, že to má i své výhody, třeba slevu na lyžařskou permanentku.*“ Rozesmál tak celý kostel. Ve své homilii biskup Jan mimo jiné zopakoval nedávno vyřčená slova papeže Františka, abychom se varovali rigidních křesťanů a sami zkoumali svá srdce, zda jsou otevřena působení Boží milosti.

Pro seniory byly připraveny tři přednáškové bloky. Dr. Toman Brod vyprávěl o svých zkušenostech jako přeživší holokaustu. P. Miloslav Fiala pak zavzpomínal na své působení v královéhradecké diecézi v době komunismu a přiblížil i další etapy svého života. A z Bruselu přijela do Hradce Králové Michaela Šojdrová, která otevřela téma kolem Istantbulske smlouvy a přijímání uprchlíků, zvláště malých dětí do naší země. „*U vzniku Evropské unie stáli křesťané, kteří si uměli odpustit. Přes všechny ty obrovské křivdy, které se v Evropě staly mezi Němci, Francouzi, Čechy, Slováky a dalšími národy. Před dvěma lety navštívili Evropský parlament prezidenti Izraele a Palestiny. Izraelský prezident tehdy prohlásil, že na Blízkém Východě, mezi Izraelem a Palestinou dojde k míru jedině tehdy, když si národy podají ruce a usmíří se*“, pronesla ve svém příspěvku europoslankyně. O veselý závěr seniorského dne, který připravilo Diecézní centrum pro seniory, se postarala cimbálová muzika. Protože nejen chlebem je i křesťan živ.

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Jiří Kánský: Vidím jen
na roh ulice, nevím,
co je za ním
- 9 **poutní místa diecéze**
Bystré u Poličky
Slavná minulost,
živá současnost ...
- 12 **výročí**
Nevrátili se – mrtví jsou
Pomníky obětem 1. světové
vátky na Náchodsku
- 17 **výročí**
Český poutní dům Velehrad
v Římě slaví 50 let existence
- 18 **návrat ke kořenům**
Starobylý Řád sv. Huberta
a současnost
- 23 **osobnost**
Sdílejte osobní vzpomínku
na arcibiskupa Otčenáška
- 25 **IKD – informace**
Královéhradecké diecéze
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává: Biskupství
královéhradecké, Velké nám. 35,
500 01 Hradec Králové.
Adresa redakce: Tiskové oddělení,
Velké nám. 35, 500 01 Hradec
Králové, tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Pep-in, s.r.o.
Tisk: Tiskárna v Ráji, s. r. o.,
Semtín.

Cena: 29 Kč.
Roční předplatné: 319 Kč.
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové, č. ú. 1016004393
/5500, variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531



Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

Listopad je charakteristický vzpomínkou na všechny věrné zemřelé. V novinách se občas objeví rubrika VZPOMÍNÁME. Příbuzní a přátelé vzpomínají na své blízké zemřelé. Církev vzpomíná v modlitbě na drahé zemřelé každý den při Mši svaté, při denní modlitbě církve. Není to pouze nějaká pietní vzpomínka, jde o projev naší víry, našeho přesvědčení, že se zemřelými zůstáváme dále spojeni skrze Krista, skrze jeho smrt a vzkříšení. Pro spojení s Kristem jsme povoláni k životu. Zemřelí jsou nám nejbližší tam, kde je Kristus. Setkání se smrtí někoho blízkého jsme prožili asi všichni. Zatím jsme nezakusili vlastní smrt. Ježíš je naše naděje, která nikdy nezklame. S touto nadějí se modlíme za naše zemřelé příbuzné a přátelé a s touto nadějí čekáme na Ježíšův příchod, kdy ho uvidíme tváří v tvář.

Když bychom se zeptali malého dítěte čím je, tak nám odpoví maminky a tatínka. Když zopakujeme stejnou otázku o pár let později, tak odpoví třeba svoje příjmení. Čím jsi, není otázka jenom pro dítě. Je to dobrá otázka pro člověka jakéhokoliv věku. Čím jsi? Křesťan by měl odpovědět: jsem dítě samotného Boha. Jsme Boží děti. Pán nás nikdy neopouští, nikdy a to platí samozřejmě i pro okamžik smrti. Ve chvíli smrti nás neopouští, ale vítá nás doma. Domů se člověk těší. Možná to vyzní paradoxně, ale ten kdo má rád život, se o to víc těší na okamžik smrti, ve které vstupuje do plnosti života.

Svatá Terezie z Lisieux říkala, že i po tom nejzářivějším dni následuje temná noc. Jenom den, kdy odejdeme do nebe, bude bez západu.



Bůh čeká, až budu disponován

Kdo zná ředitele Českého rozhlasu Hradec Králové a Pardubice **Jiřího Kánského** osobně, bude mít možná po přečtení následujícího rozhovoru pocit, že ho nezná vůbec. A právě o tom by měly být rozhovory – představit respondentu pokaždé z nového pohledu. Tak tedy Jiří Kánský jak jej neznáte...

Co obnáší řídit dvě regionální stanice Českého rozhlasu?

Dvě party lidí, dva programy, společenské povinnosti ve dvou krajích. Naštěstí jsou Hradec a Pardubice kousek od sebe a dá se to zvládnout. Neznám samozřejmě detailně každou hodinu našeho vysílání, v tom spoléhám na šéfredaktory, ale snažím se, abychom naplňovali vizi a poslání Českého rozhlasu jako veřejnoprávního média a byli pro posluchače každodenním důvěryhodným společníkem. Důležitý je také styk s veřejností, je třeba reagovat na podněty z venku, na dopisy, na maily, na telefonáty. Za posledních 25 let jsem prošel v rádiu téměř všemi profesemi a tak vím, co která obnáší. Začínal jsem jako moderátor, později jsem četl zprávy, pracoval jako redaktor v terénu a poté editor. Největší školou pro mě bylo působení v karlínském studiu Českého rozhlasu na přelomu tisíciletí. Těžko se tedy pak spolupracovníkům, mně jako řediteli, říká, že to či ono nejde.

Stalo se vám, že jste v éteru zaslechnul něco, s čím jste byl hrubě nespokojený a pocházelo to z vašeho studia?

Čas od času se to stane. Jeden příklad: redaktor, který měl na starosti události související s kriminalitou, připravil zprávu o tom, že právě skončil soudní proces s násilníkem odsouzeným za přepaďování

žen. Redaktor tenkrát – zřejmě citoval ze soudního spisu – dost podrobně popsal, co pachatel přepadeným ženám způsobil. To jsem považoval za velmi necitlivé, protože tuto zprávu mohla slyšet pachatelova oběť nebo někdo z jejích blízkých. Navíc to nemá ani žádný výchovný efekt popisovat takové detaily.

Vzhledem k veřejnoprávnímu statusu Českého rozhlasu by měla být tato instituce asi i jakousi morální jistotou?

Někdy se dokonce používá termín, že je normotvorný, že nastavuje určitou etickou normu, tak jak by měla média obecně působit – informovat, vzdělávat a bavit. Proto se snažím vidět věci z nadhledu a vžívat se do role posluchače, abych mohl případně některé věci omezit nebo naopak podpořit a dát jim prostor.

Co vás přivedlo k prvotní myšlence stát se rozhlasákem?

Asi vůbec prvním náznakem byla situace v šesté třídě základní školy. Měli jsme utvořit dvojice a zvolit si novinářský žánr, který jsme si měli připravit a pak prezentovat. A já se svým kamarádem jsme se rozhodli, že připravíme rozhlasovou hru. Napsali jsme si dialogy a na kazetový magnetofon s vestavěným mikrofonom jsme celou věc nahráli a pak pustili před třídou v hodině českého jazyku. Dnes

už ani nevím, o co ve hře šlo. Další průpravou bylo hraní na hudební nástroje a také působení v kapele. To mně třeba hodně rozšířilo obzory ve světě muziky. A přesně to se mně pak hodilo ve chvíli, kdy jsem absolvoval svůj první konkurz na moderátora a měl jsem ukázat, jak se orientuji právě v oblasti hudby.

Ale to jste mně neodpověděl, co bylo tím impulsem k tomu, abyste se stal rozhlasákem.

Ten zásadní impuls přišel zcela nečekaně a z naprosto nečekaného směru. V roce 1994 jsem si v Náchodě všimnul plakátu „Padre Spiro – rockový koncert italského mnicha“. Byl jsem zvědavý, jak může mnich dělat rockový koncert, navíc v kostele. A tak jsem do kostela sv. Vavřince na koncert zašel. Produkce probíhala tak, že Padre hrál na klávesové nástroje a kytaru, bicí a další nástroje měl nahrané a pouštěl je jako halfplayback. Kostel byl plný. Seděl jsem ve druhé řadě. O přestávce byla možnost se s Padrem setkat a prostřednictvím tlumočnicka se ho na cokoli zeptat. Já tu možnost využil a zeptal se ho, jaké hudební žánry poslouchá ve svém volném čase. On se tak na mě podíval a přes tlumočnicka mi řekl: „Než vám odpovím, tak byste měl vědět, že máte krásný hlas a měl byste s tím něco dělat.“ Já zrudnul a byl z toho, co mně řekl, zmatený. A cestou z kostela jsem

přemýšlel, co mně tím chtěl říct. Moc jsem to nechápal, protože jsem jako učitel svůj hlas používal denně jako nástroj. A za dva měsíce mě v novinách zaujal inzerát, kde nově vznikající privátní rádio vypisovalo konkurz na všechny možné profese s rádiem spojené. A mně v tu chvíli na mysli vstoupila slova, která mně Padre Spiro řekl. Přihlásil jsem se, prošel úspěšně všemi koly konkurzu, a do Rádía Metuje jsem nastoupil. Zpočátku, protože jsem učil na plný úvazek ve škole, jen jako externí moderátor na nočních frekvencích, pak na denních a nakonec v těch nejlepších časech. Začalo však docházet k časovým kolizím škola versus rádio a já se musel rozhodnout, kterým směrem se vydám.

77 Srdce vás, předpokládám, začalo táhnout do věčného rozhlasového dobrodružství.

Začal jsem být rádiem fascinovaný. Je to nejrychlejší médium. Než vyjdou třeba noviny, tak to má svá časová omezení – uzávěrka, distribuce a podobně. Ale rádio reaguje okamžitě. Přerušíte třeba právě hranou písničku a sdělíte lidem nějakou závažnou situaci. Takže ta rychlost a zároveň intimita rádia mně fascinovaly a fascinují dodnes. Rádio je nejintimnější médium. Nevyžaduje lidskou pozornost tak jako třeba tištěné noviny, protože u toho můžete řídit auto, vařit nebo pracovat na zahrádce. Zkrátka rádio dokáže navázat s posluchačem opravdu blízký a intenzivní vztah. Takže jsem po opakované nabídce z rádia, abych nastoupil na plný úvazek, ze školství odešel a stal se ze mě rozhlasák. Ale rozhodování to jednoduché nebylo, byl jsem tenkrát třídním učitelem studentů rok před jejich maturitou.

77 Český rozhlas jako veřejnoprávní médium by se měl věnovat všem oblastem lidského života, tedy i duchovnímu životu lidí.

Že tomu tak je, lze vidět napříč programovou skladbou všech rozhlasových stanic Českého rozhlasu. Namátkou živé přenosy nedělních bohoslužeb na Vltavě. V síti regionálních stanic je to třeba sobotní hodinový dopolední pořad Mezi nebem a zemí, do něhož přispívají redaktori



ze všech diecézí a koutů naší země. Sám tento pořad pravidelně poslouchám a myslím, že je dělán velmi dobře.

77 Zapomenout bychom neměli na obrovský kus práce v této oblasti, který odvedla paní redaktorka Eva Zálešáková, která se po odchodu do důchodu stala stálou spolupracovnicí královéhradeckého diecézního měsíčníku Adalbert, kam dodává své reportáže a rozhovory týkající se právě duchovních témat.

Eva Zálešáková pracovala v rozhlase dlouhá léta a věnovala se cíleně církevním tématům. S generálním vikářem Mons. Sochou objeli královéhradeckou diecézi a zmapovali mnoho pozoruhodných míst. V jejich pořadech pak zazněly historicky cenné souvislosti a natočila tak mnoho cenného materiálu pro budoucí generace posluchačů.

77 Vraťme se ještě k Padremu Spiro. Podle toho, co jste řekl, byl to on, kdo zásadně ovlivnil váš život. Pokoušel jste se ho posléze kontaktovat?

Moc rád bych mu řekl, jak zasáhl do mého života jedinou větou. V poslední době jsem po něm začal pátrat, ale zatím bezvýsledně.

77 Doposud jsme mluvili o tom, jak ovlivnil váš profesní život. A co život duchovní?

Jako dítě jsem chodil s babičkou v Hronově do kostela. A když jsme se vraceli

zpět s jejími kamarádkami domů, byl jsem jedno velké ucho a poslouchal jsem, o čem si povídají. Zajímaly mě tyto věci, ale vzhledem k tomu, že rodiče nebyli praktikující křesťané a doma jsme tedy nebyli k víře vedeni, ani pokřtěni jsme nebyli, začal jsem se o věci víry zajímat hlouběji až později v souvislosti s mým mladším bratrem, který se nechal během svých studií pokřtít. To byl moment, kdy jsme si s bratrem o víře začali povídat. Další okolností, kdy záležitosti kolem víry v Boha vstoupily do mého života, byla skutečnost, že bratr prožil civilní vojenskou službu jako kostelník u sv. Tomáše v Brně. V neposlední řadě mě jistě ovlivňuje i to, že tchán mého bratra je trvalý jáhen. A přiznám se, že se mně moc líbí, jak bratrova rodina žije křesťanství, jak jeho tři děti vyrůstají v krásném prostředí, kdy se na rodinné události sjíždějí příbuzní a společně je prožívají. Samozřejmě mě toto všechno ovlivňuje. Kdykoliv mám třeba u sebe svého synovce, rád s ním jdu v neděli do kostela, protože to tak zkrátka má být a on by si to ani jinak nedovedl představit.

77 Jste vnitřně otevřený přijmout křesťanství do svého života jako jeho nedílnou součást?

Přemyslím o všech těch věcech, které ke mně přicházejí. Ač nejsem pokřtěný, snažím se dodržovat Desatero. Jsem přesvědčený, že vyznávám křesťanské hodnoty a že se snažím být dobrým člověkem. Přiznám se, že mám svoje modlitby, mám i modlitby před spaním. Každý den děkuju Pánu Bohu za to, co mě ten den potkalo. A v těch svých hovorech s Bohem vždy prosím, aby mně pomohl být dobrým člověkem, ať umím pomáhat lidem kolem sebe, ať svoji práci dělám dobře, ať jsem spravedlivý ke svým kolegům a podřízeným, ať jsem čestným člověkem.

77 A kdo vám má pomoci?

Bůh. Ježíš.

77 Vnímáte, že vám Bůh odpovídá?

Ano, není to často, ale ano.



(S rozhlasovým komentátorem Janem Petráněkem



(Při předávání novinářské Ceny Ferdinanda Peroutky

77 Když už jsme zajeli tak na hlubinu, podělíte se o nějaký příklad?

Během čtvrtého roku v komerčním rádiu, když už jsem byl na místě šéfa programu, jsem si uvědomil, že čekám od rádia něco více než jen kolovrátek na hudbu a vššák na reklamu. A tak jsem jednou večer na webových stránkách Českého rozhlasu objevil dvě volná místa, jedno z nich editor. V náhodském rádiu jsem skončil a vydal se, kluk z venkova, do víru velkoměsta – do Prahy, do Karlína, kde tehdy středočeská stanice Českého rozhlasu (Regina Praha) sídlila. Je to mimochodem krásná a legendární budova spjatá s nejslavnějšími dobami Českého rozhlasu. Ale abych neutekl od merita vaší otázky, jestli vím, že mně Bůh pomáhá. Slavný komentátor Jan Petráněk mně jednoho dne nasadil brouka do hlavy informací, že v Hradci Králové zemřel ředitel regionální stanice Českého rozhlasu Petr Haš a že se bude hledat nový. Dodnes si pamatuji svoji reakci, že přece nebudu nějaký „kravaťák“, protože jsem byl za mikrofonem rád. Jenže za pár dní za mnou přišel se stejnou myšlenkou Michal Novotný, tehdejší ředitel Reginy. A pak ještě další dva lidé, kterých jsem si vážil. Vzpomněl jsem si v té situaci na Padre Spira a začal jsem o této možnosti uvažovat. Skutečně, rozhlas vypsal výběrové řízení, já se do něho chtěl přihlásit, jenže přišly srpnové povodně 2002. A byly úplně jiné věci k řešení a najednou se mně z Prahy nechtělo. Do konkurzu jsem se nepřihlásil. Jenže za

měsíc jsem se dozvěděl, že onen konkurz byl zrušený. Do Hradce byl poslán člověk dočasně pověřený řízením stanice a mě v té chvíli napadlo, že Pán Bůh stále čeká na mě, až já budu disponován.

77 To je tedy hodně odvážná hypotéza o Božím úradku.

Já to ale tak opravdu vnímal. Řekl jsem si, že pokud bude vypsáno další výběrové řízení, přihlásím se, a pokud je mně to místo souzeno, pokud to mám být já, tak to dopadne. Po Novém roce byl konkurz vypsán znovu, přihlásil jsem se, zpracoval svoji vizi a dostal se mezi tři finalisty, kteří byli pozváni na závěrečný a rozhodující pohovor. Když jsem i tento absolvoval, vyrazil jsem se projít z Vinohrad do Karlína. Kostel sv. Cyrila a Metoděje měl dveře dokořán, zřejmě ještě stále vysychalo zdivo, na omítce byla vidět i stopa, kam až dosahovala hladina vody při povodních. Vstoupil jsem do kostela a v té chvíli se rozezněly varhany a barevnými vitrážemi z ničeho nic začaly proudit sluneční paprsky a mě zalilo neobvyklé vnitřní teplo. Byl jsem v tu chvíli úplně klidný a pomyslel si, že jsem konkurz vyhrál. Stál jsem tam v úžasu. A za týden na to jsem se tuhle skutečnost dozvěděl od tehdejšího generálního ředitele rozhlasu Václava Kasíka.

77 Pokud to lze tedy takto říct, vám Pán Bůh potvrdil vaše hradecké ředitelování hned dvakrát, i když to mezi tím muselo i zabolet. Po letech ve funkci

ředitele Českého rozhlasu Hradec Králové jste nebyl ve funkci potvrzen, abyste se po téměř více než třech letech, kdy regionální stanice Hradec Králové a Pardubice řídil někdo jiný, vrátil zpět na místo ředitele. Jak jste vnímal tuto celou záležitost vzhledem ke svým zkušenostem s Boží prozřetelností?

Samozřejmě, že mě skutečnost mého nepotvrzení na místě ředitele štvala, protože za mnou byly výsledky. Stejná věc se stala, vzhledem k reorganizaci Českého rozhlasu, i dalším kolegům regionálních stanic. Ale právě díky křesťanské optice jsem si řekl, že vidím vlastně jen na roh ulice, ale už nevím, co je za ním. Měl jsem jistotu, že Bůh nedopustí něco špatného. Bral jsem to tak, že je to důležitá fáze v mém životě a sám sobě jsem řekl, že bude dobré si po letech šéfování zkusit zase v rozhlase nižší pozici. A opět Jan Petráněk byl tím, kdo mě pomohl se rozhodnout, zda dál v rozhlase zůstat a přijmout pozici analytika programu. Mimochodem Jan Petráněk mě někdy v roce 2004 přivedl do Společnosti Ferdinanda Peroutky, která každoročně uděluje prestižní novinářskou cenu. Tehdy jsme se scházeli v Opletalově ulici v Praze, v bytě Slávky Peroutkové, vdovy po Ferdinandu Peroutkovi, a já díky tomu poznal další zajímavé lidi a později jsem byl dokonce pár let předsedou tohoto sdružení. Ano, po třech a půl letech jsem další konkurz vyhrál a stal se staronovým ředitelem v Hradci Králové a navíc i v Pardubicích.

77 Zpětně tuto svoji zkušenost se svým návratem vidíte jak?

Nechci, aby to vyznělo jako fráze. Pán Bůh mě dal možnost vidět sám sebe z jiného úhlu. Pochopit vše zase z opačného pohledu. Uvědomil jsem si, že člověk musí být pokorný. Jeden den jsi ředitel, druhý den jím být nemusíš. Nelpět na funkci. S odstupem to byly pro mě požehnané roky. Ta zkušenost mě posunula profesně i lidsky. Minimálně jsem poznal lidi ve svém okolí. Někteří lidé se po mém odchodu z ředitelské funkce najednou odmlčeli, neměli čas, nebo na poslední chvíli zrušili domluvený oběd. Oči otevírající záležitost. Ale takových bylo jen pár. Většina naopak zůstala ve vztahu ke mně stejná jako dříve a neměla s tím problém.

77 Nemohu si nevšimnout, že na vašem ředitelském stole leží diecézní časopis Adalbert.

Rád ho pravidelně čtu a nechávám se jím profesně také inspirovat. Třeba ohledně domácího hospice Duha a pomoci umírajícím lidem a jejich rodinám. Adalbert je natolik zajímavá tiskovina, že jsem předplatné daroval rodině svého bratra jako dárek. Vyzvám tedy náš diecézní časopis za hranice naší diecéze do diecéze brněnské. A udělal mně nedávno radost můj synovec, když se mě zeptal, jestli jsem už četl v Adalbertu rozhovor s tím mladým knězem Petrem Soukalem.

77 Říkal jste, že rádio je nejintimnější sdělovací prostředek. Co si pod tím pojmem představíte?

Třeba mně zavolá stará babička nebo dědeček a začnou vyprávět, že jsou sami, že nikoho nemají a že naši rozhlasovou stanici poslouchají od rána do večera a že jsme vlastně s moderátory jejich rodinou. Doslova, s Jakubem vstávají, pak mají před obědem Janičku a tak dále. Rádio je pro ně zkrátka živé spojení se světem v jejich samotě.

77 Jste po celý den v zajetí mluveného slova a hudby. Jak potom relaxujete?

Po příchodu z práce rozhodně nezapínám rádio ani televizi. Rád odpočívám v klidu u řeky. Někdy na rybách. Většinou manuální práci na chatě, na zahradě na břehu Orlice. Říká se, že nejkrásnější pohled na svět je z koňského hřbetu. Tak já si místo koně pořídil kánoe a nestačím se divit, jak jiný je z vodní hladiny pohled na život na břehu. Relaxuji i s knihou v ruce. Zmíním poslední dvě přečtené knihy – Bouda, která krmí milion dětí a knižní rozhovor s řeholnicí Angelikou Pintířovou Padá mi to z nebe.

77 Těšíte se na něco v nejbližší době?

Svůj profesní život jsem začal jako učitel. Před pár týdny jsem dostal nabídku učit na hradecké univerzitě předmět

Etika ve vztahu k médiím. Jako ješitného chlapa mě nabídka potěšila, zvláště když předmět dosud učila velká kapacita v oboru Václav Moravec. A zrovna ten večer jsem si v posteli před usnutím četl slova sestry Angeliky Pintířové o jednom jejím rozhodování, kdy od Boha vnímala slova, že má ty a ty vlohy, tak ať to zkusí, že jí pomůže. A já si řekl, že mně Bůh jistě pomůže taky a nabídku externě učit na univerzitě jsem přijal. Nelituji toho! Mám skvělé studenty a kolegy a moc mě to baví.

77 Uvědomujete si jako ředitel rozhlasových stanic tu obrovskou zodpovědnost za to, co vpustíte lidem do hlavy, jaké informace jim podáte?

Uvědomuji. Je to velká zodpovědnost. A snažím se to připomínat i svým kolegům. Je to velmi zavazující věc a přál bych si, aby stanice Českého rozhlasu zůstaly i nadále důvěryhodným partnerem, který je nezklame. O to mně jde.

77 Na to, že jste nepokřtěný člověk, žijete docela intenzivním duchovním životem křesťana. Nepřemýšlíte o tom stát se opravdovým křesťanem, tedy se nechat pokřtít?

Ano, občas o tom přemýšlím. Možná je tenhle rozhovor dalším krůčkem, kdo ví?

Pavel J. Sršeň



Uvedení nové knihy cestovatele Leoše Šimánka



Rozhlasákem je Jiří Kánský tělem i duší

Slavná minulost, živá současnost ...

Bystré u Poličky patří mezi nejstarší poutní místa Panny Marie Karmelské u nás. Tamní kostel znají nejen poutníci, ale také filmoví diváci, kteří už padesát let obdivují film Vojtěcha Jasného Všichni dobří rodáci. V městečku na Vysočině se natáčel a jeho úvodní scéna je právě z bysterského kostela sv. Jana Křtitele a Panny Marie Karmelské.

Když s místním duchovním správcem Josefem Matrasem vejdem dovnitř, bezděčně pohlédnu nahoru na kůr, zda tam za barokním nástrojem nesedí Vlastimil Brodský jako varhaník Očenáš. Tytéž varhany jsou tam dodnes, jenom před lety prošly generální opravou. Na svém místě je i zpovědnice, ve které se ze svých hříchů vyznával před tím, než ho roztrhal býk, sedlák Zášínek. Nezapomenutelný herecký výkon Waldemara Matušky.

„Bystré není úplně nejstarším poutním místem Panny Marie Karmelské,“ vysvětluje Josef Matras. „Starší je např. německé, dnes víceméně zaniklé poutní místo Pístov u Mariánských Lázní. Slaví tam pouť na sv. Bartoloměje a Pannu Marii Karmelskou spíše okrajově. Mladší než my je Maková hora u Příbrami nebo Kostelní Vydří. Takže z živých či fungujících karmelských poutních míst jsme zřejmě nejstarší, ale ruku do ohně za to nedám.“

Nicméně, tradice poutí je v Bystrém velmi stará. Lidé na ně v minulosti chodívali v tisících. Svědčí o tom vyšlapaná, původní opuková dlažba kostela. Červencové pouti bývaly opravdu mohutné. Za svůj počátek vděčí majitelce bysterského panství, hraběnce Anně Kateřině z Martinic. Nechala postavit trpínský kostel, bysterskou faru a r. 1682 se postarala o založení škapuliřového bratrstva k úctě Panny Marie Karmelské. Bratrstvo významně ovlivnilo náboženský a společenský život v Bystrém

a širokém okolí na celé století. Svým členům umožňovalo intenzivnější prožívání víry a především nabízelo jejich duším příomou cestu do nebeského království.

Škapuliřové bratrstvo

Náboženská bratrstva byla důležitou součástí katolické zbožnosti laiků v době baroka, jen v Čechách v průběhu 17. a 18. století existovalo kolem 900 takových společenství s nejrůznějšími zasvěceními. Své členy vedly k hlubšímu duchovnímu životu, organizovaly různé náboženské slavnosti a rituály.

Ovdovělá hraběnka z Martinic, po dohodě s místním farářem P. Antonínem Bohumírem Herbstem, nejprve pro nové bratrstvo od generálního představeného řádu bosých karmelitánů obstarala zakládací listinu. Řád měl papežské privilegium na zakládání těchto konfraternit po celém katolickém světě. Nemáme sice k dispozici originál listiny, který se pravděpodobně nedochoval, ale její text byl opsán do farní pamětní knihy. Víme tedy, že byla vydána 13. listopadu 1682. Uvedené datum svědčí o tom, že zbožná zakladatelka přistupovala ke vzniku bratrstva skutečně promyšleně. Nejprve jej zabezpečila příslušným kanonickým založením. V 17. a 18. století patřilo Bystré jako součást tehdejšího chrudimského kraje do pražské arcidiecéze, další důležitý dokument proto vystavila vznikajícímu bratrstvu pražská

arcibiskupská konzistoř. Dne 11. března 1683 vydala jeho konfirmaci (potvrzení). Farář Herbst pravděpodobně hned začátkem roku 1683 získal mezi obyvateli městečka první zájemce o členství, protože 27. května 1683 zapsal do pamětní knihy bysterské farnosti, že bratrstvo bylo slavnostně založeno, a to za velké účasti lidu. Založení konfraternity dovršilo její hmotné zabezpečení, o které se postarala zakladatelka hraběnka z Martinic fundací listinou z 3. 6. 1683. Originál listiny je uložen v litomyšlském archivu. (viz *Jiří Mikulec: Kostel sv. Jana Křtitele a karmelská zbožnost v Bystrém, 2017*).

Císař Josef II. velké pouti zakázal. Staly se jenom regionální záležitostí. Poutníci se mohli vydat jenom tam, kam došli za den cesty, a tak tradice upadala. Z novějších dějin stojí za zmínku farář Josef Smejkal, který se v letech před a po 2. světové válce zasloužil o to, aby karmelské pouti zase vzkvétaly. Nesmazatelnou stopu zanechal ve městě děkan dr. Eduard Broj, který zde sloužil v letech 1959–1989. Bystré mu věnovalo pamětní desku a prohlásilo ho svým čestným občanem. Díky němu prošel chrám v letech 1985–1989 poslední velkou opravou (střecha a fasáda na lodi kostela, resp. bez průčelí), kterou dokončil jeho nástupce František Šotola v letech 1991–1992 (oprava obou věží a průčelí chrámu).

Jak vypadá pouť k Panně Marii Karmelské dnes?

Slavnost začíná už v sobotu navečer. Mše svatá pro poutníky, kteří nemohou dojít v neděli, se slaví v 17 hodin. Pak je setkání na faře. Muzikanti zahrají z věže mariánské písně, koná se koncert duchovní hudby a po něm je mariánská pobožnost, kterou po setmění zakončí světelný průvod kolem kostela. V neděli se slouží čtyři mše, první začíná již v 6 hodin. Dohromady se na nich sejde asi 1100–1300 lidí. Slavnost je zakončena odpolední pobožností se svátostným požehnáním. Samozřejmostí je příležitost ke svaté zpovědi, která je po celé dopoledne.

Pohostinnost zdejších lidí dala spontánně vyrůst tradici, že poutníci mohou přijít na faru a tam dostanou buchty a poutní koláče od zdejších lidí, k nim kávu a čaj. Jiní dobrovolníci se postarají o prodej nějakých drobných pochutin, párků a piva. I to k pouti patří od nepaměti. Pohostinnost, přátelská atmosféra.

„Třeba jsme dostali od sponzora pár desítek litrů vína. Tak bysterští muži obcházeli poutníky a nabízeli stopičku dobrého moravského. Myslím, že i když sem lidé putují za Pánem Ježíšem a jeho Matkou, ten lidský rozměr přispěje k tomu, aby pouť hezky a ve sváteční pohodě prožili,“ vysvětluje Josef Matras.

„Pouť je také slavnost rodiny,“ přidává se generální vikář Mons. Josef Socha,

kteří mě do Bystrého doprovodil. *„Rodiny v širším slova smyslu. Celé rody, sourozenci, tetičky a strýcové se sjíždějí nejen na dobrý oběd. Pohovoří, prožijí vědomí sounáležitosti, pocit bezpečí domova, kde člověk vyrůstal. Do té rodinné atmosféry patří i kostel. V něm začínal život člověka, život s Bohem ve svatém křtu. Potom sňatky a nakonec i ty méně radostné chvíle, kterými je odchod z tohoto světa.“*

To už se slova ujímá kustod bysterského kostela Zbyněk Unčovský. Zrod slavného filmu dobře pamatuje. Vojtěch Jasný u Unčovských během jeho natáčení bydlel a velmi se sprátelil s jeho otcem, který je v titulcích uveden jako herec a odborný poradce. Ale zpátky ke kostelu. *„Máme tady jednu takovou zajímavost. Náš pan farář kvůli tomu dokonce pozval před několika lety profesora Ivo Kořána, historika, který se věnuje výtvarnému umění. Je jeden z nejlepších odborníků na baroko. Proč? V mnoha kostelích je znázorněné Boží oko. V málo kostelích je to Boží ucho a jenom v Bystrém je, profesor Kořán vyskakoval radostí metr vysoko, oboje. ‚Vy jste jediný kostel v republice, kde je Boží oko i Boží ucho,‘ radoval se jako malé dítě. Vpravo vidíte boční oltář sv. Barbory, v tom bílém obláčku nahoře je Boží ucho. Protější oltář je zasvěcený sv. Anně, a tam je zase v obláčku Boží oko,“* vzpomíná Zbyněk Unčovský.

Jaká je vůbec minulost městečka na známé Trstenické stezce, po které v 10.

století proudilo zboží mezi západní a východní Evropou?

První písemná zmínka o Bystrém pochází z roku 1200. V Kronice české od Václava Hájka z Libočan, kterou ovšem nelze brát jako věrohodný pramen, je zmiňována osada v místě zvaném U kostelíčka. Její název pochází od potoka zvaného Bystrý, na kterém ležela. Po vypálení původní osady byla postavena nová trhová ves Bystré (zmiňována roku 1349) ve tvaru podkovy. Za vlády Karla IV. byla povýšena na město. V pozdějších dobách získalo město řadu privilegií – např. vybírání mýta nebo právo týdenního trhu. V 16. století se majitelem města stal Jan Bezdrůžický z Kolovrat, který nechal přestavět místní tvrz. Roku 1604 umírá a je pohřben v hrobce v místním kostele. Následujícími majiteli byli páni z Martinic, kteří zahájili v Hamrech (dnes část Bystrého) těžbu železné rudy. Za třicetileté války bylo město zničeno. V roce 1707 koupil bysterské panství ve veřejné dražbě Jakub Hanibal, hrabě z Hohenemsu, který nechal ve městě postavit radnici. Za jeho syna Františka Rudolfa byl položen základní kámen ke kostelu. Do dnešní podoby chrám stavěl v letech 1722–1726. Ze dřeva, které bylo ke stavbě velmi náročného lešení třeba, bylo potom postaveno několik chalup ve městě. Kostel byl vysvěcen 27. října 1726, uvnitř však byl vybaven pouze oltářem a kazatelnou z původního kostela. Trvalo bezmála dalších 30 let, než byl interiér vybaven do dnešní



☛ Zámek a kostel v Bystrém v roce 1815



☛ Oprava v 50. letech...

bohatosti. Rod Hohenemsů vymřel roku 1869 a bysterské panství připadlo císaři, resp. státu, který ho vlastnil až do vzniku Československa v roce 1918.

Bez zajímavosti není ani skutečnost, že ač byli Hohenemsové říšští Němci, tak neponěmčovali. Vpředu pod kazatelnou je základní kámen z roku 1722, který je v češtině. Jeho pískovcová deska nese nápis: „*Leta MDCCXXII za panowanij P. P. France Rudolpha Hrabiete z Hohen-Embsu p. faraře Jana Hefta tento kamen založen gest dne VIII. Juny.*“ V první etapě byly obvodové zdi nového kostela vyzvednuty do výše dvou sáhů, tedy cca 4 metrů. Záznam v pamětní knize dále dodává, že v roce 1724 „*byl již celý starý kostel stržen a nový presbytář na deset sáhů vytažen*“.

Skutečnost, že ze starého gotického kostelíka přežila tzv. Kolovratská hrobka, která se nacházela pravděpodobně uprostřed středověké svatyně, ukazuje, že původní objekt stával v jádře nynější budovy. Tady pod kobercem jsou schody dolů do krypty, kde je údajně 17 nebožtíků ze tří šlechtických rodů, které Bystré v minulosti vlastnily – tj. Kolovrati, Martinicové a Hohenemsové. O výzdobu kostela se významnou měrou zasloužil brněnský malíř Tadeáš Rotter. Monumentálnímu hlavnímu oltáři vévodí obraz Jana Křtitele, který doplňují sochy jeho rodičů, Alžběty a Zachariáše. Dlužno podotknout, že řada lidí, kteří sem přijdou, nevěří, že všechno

je dřevěné. „*Zafukejte si! Kámen je jenom na tumbě na hlavním oltáři.*“

„*Bysterský kostel je skvost,*“ přidává se Mons. Josef Socha. „*Každý chrám má svůj genius loci, ale tady je to zcela mimořádné. Až hmatatelné.*“

„*Panna Maria je uctívána mnoha způsoby. Karmelitánská zbožnost má tři pilíře. Jeden z nich je úcta Panně Marii s darem škapulíře,*“ dostává se znovu ke slovu místní duchovní správce Josef Matras.

Důležité je, že člověk je poutník. Nejen ten, který připutuje jednou za rok, ale ve svém běžném životě. Lidé, kteří se přihlásili do škapulířového bratrstva, nosili na svém těle, na prsou i na zádech, pod šaty plátno spojené dvěma pásky. Škapulíř byl požehnán a byl znamením, že člověk chce patřit Panně Marii. Chce jí být zasvěcen a chce žít podle jejího příkladu. Ať už prakticky nebo ve vztahu k Bohu. Životem modlitby, životem věřícího člověka. Škapulíř v tom hrál důležitou roli. Lidé věřili, že Panna Maria je s pomocí škapulíře, který nosí na svém těle, snadněji pozvedá z očistcových muk. Že je mocnou pomocí v tom, aby brzy dosáhli Boží slávy nebe.

„*Ve zdejších kostele je neuvěřitelných 53 obrazů, je to taková malá obrazárna,*“ nezapře v sobě Zbyněk Unčovský dlouholetého, zaníceného kustoda. Jedenáct oválných obrazů apoštolů po lodi kostela.

Oltářní obraz Karla Boromejského, který nechala zrestaurovat brněnská galerie, byl v roce 2003 na výstavě Moravského baroka ve francouzském městě Autun. Tadeáš Rotter je rovněž autorem obrazu Vzkříšení a Zmrtvýchvstání Ježíše Krista, Nanebevzetí Panny Marie a dalších šesti.

„*Chodil jsem sem od dětství, kostel se moc nezměnil. Za mého mládí byla v každé druhé lavici lucerna na tyči. Osvětlovala se tak celá loď před zavedením elektriny. Takže nejenže lavice máme původní, nenatřené, ale nejsou ani vypálené od svíček, které si na ně jinde věřící stavěli. Zvláštností jsou poměrně vysoko umístěné kruchty a oratoře. Každá kruchta má své jméno ... ševcovská, tkalcovská, nedvěžská, hartmanická a čtyřdvorská. To je tradice, která se, pokud jde o sousední vsi, vcelku dodržuje,*“ uzavírá prohlídku kostela Zbyněk Unčovský.

Když pak otevřel masivní dveře barokního chrámu, uviděla jsem v paprscích podzimního sluníčka svítícího nám do očí, jak jdou proti nám. Čistá duše sedlák František, furiant Zášínek, Jořka Pyřk, Franta Lampa, Veselá vdova i z kůru sestoupivší varhaník Očenáš. Všichni dobří rodáci. A tak mě ani nepřekvapilo, když cestou do náměstí stoupal režisér Vojtěch Jasný, který v Bystrém našel v polovině roku 2011 na několik let český domov. Ale to už by byla další kapitola mých cest do Bystrého u Poličky.

Eva Zálešáková)



(...a v letech 1991-1992



(Kostel v Bystrém dnes



(Interiér kostela s dětmi z místní školky

Nevrátili se – mrtvi jsou

Před sto lety skončila 1. světová válka

„Mým národům“ nadepsal staříčkový mocnář manifest, kterým zdůvodnil vyhlášení války Srbsku. Jejího konce se František Josef I. nedožil. Stejně jako tisíce mužů, kterým tzv. Velká válka obrátila život naruby. Jejich pomníky stojí snad v každém českém městě a vesnici. Historička Věra Vlčková se před pár lety pustila do jejich mapování. Několikrát jsem, ještě než vyšla obsáhlá publikace **Nevrátili se – mrtvi jsou**, s podtitulem **Pomníky a pamětní desky obětem 1. světové války v okrese Náchod**, měla možnost jet s ní. Naše první společná cesta vedla na Českoskalicko.

„Velká Jesenice je opravdu velká vesnice,“ vysvětluje mně v parčíku u prvního návštěvnického pomníku Věra Vlčková. Do roku 1872 to byla jenom Jesenice. Po zřízení záložny byla psána Jesenice u České



☛ Pomník obětem 1. světové války ve Velké Jesenici

Skalice. Teprve po roce 1885, v souvislosti s postavením železniční zastávky, se začal užívat název Velká Jesenice. Dominantou obce je barokní kostel Nanebevzetí Panny Marie. Pomník padlým je jeden z prvních u nás. Slavnostně odhalen byl už 29. 5. 1921. Popud k jeho zřízení vyšel, jak bylo tenkrát typické, od tělovýchovné jednoty. Stojí na obecním pozemku zvaném u Vologlových. Sokol věnoval asi 4 tisíce Kč, dost vynesla také veřejná sbírka. Ustavilo se družstvo pro stavbu Památníku svobody, jehož hybnou pákou byl učitel Josef Exner, starosta místní sokolské jednoty. Betonový základ stavěl J. Němec z Jesenice. Při úpravě parku pomáhali členové sokolské jednoty z hořejšího i dolního konce obce. Památník vytvořil sochař František Jiránek z Hořic. Do Jesenice ho dopravovali na čtyřech párových koňských povozích. Kronikář zaznamenal ohromnou

Kniha Pomníky obětem 1. světové války 1914–1918 v okrese Náchod

V roce 2018 si připomínáme jedno z významných světových výročí – ukončení válečného konfliktu, který začal v roce 1914, trval čtyři roky a svým ničivým výsledkem zasáhl do života téměř každé rodiny.

Mezi miliony válečných obětí můžeme započítat i muže, pocházející z našeho regionu, kteří onu Velkou válku nepřežili. Padli na bojištích, zemřeli následkem zranění, hladovění, nelidských podmínek v zajetí. Odešli od rodin, z měst, vesnic i těch nejmenších osad, aby se účastnili v konfliktu, který se jich osobně netýkal, ve kterém ztratili to nejcennější – život.

Obětem 1. světové války se dostalo důstojné vzpomínky na pomnících, pamětních deskách, kenotafech, které dodnes nalezneme téměř v každé obci. Jména mužů, kteří se nevrátili, jsou smutnou, nicméně již hodně vzdálenou připomínkou Velké války. A přece co jméno, to jeden lidský život, životní příběh s tragikou konce. Jména na památnících patřila konkrétním lidem, jejichž život přervala válka. V kronikách a pamětních knihách můžeme vystopovat atmosféru válečných let, najdeme zde zaznamenaná jména těch, kteří se domů nevrátili, kteří chyběli ve svých obcích, rodinách. A připomeneme si úsilí občanů, jak uctít památku padlých, vystavět velké i menší pomníky těmto obětem, a také těm, kteří

se zasloužili o vznik nového československého státu – legionářům.

Pomníků a pamětních desek obětem 1. světové války stojí v regionu náhodského okresu hodně. Vybudované pomníky, pamětní desky se staly důležitou součástí obecní kultury, historie i vztahu obyvatel k těmto památníkům. Přes tři roky vznikala ojedinelá publikace, ve které jsou tyto „kamenné paměti“ zachyceny, popsány s uvedením jednotlivých jmen. V knize Pomníky obětem 1. světové války je uvedeno 116 obcí, ve kterých pomníky byly vybudovány, celkem 127 pomníků a pamětních desek. Je zde vypsána jejich historie, a v dalších 38 obcích, kde pomníky nevznikly, jsou z kronik zjištěna

účast obecnosti, spolků a školní mládeže. Vpředu jely alegorické vozy, řeč měl učitel Exner, legionáři dali na pomník věnec s nápisem „*Těm, kteří nedospěli cíle*“. Mnohé oko zaslzelo. Následoval koncert, večer divadelní představení s živým obrazem Hold dítek Čechii.

Na pomníku obětem 1. světové války je v kameni vyvedená lípa jako národní strom. Klid padlých hlídá lev, který trhá okovy nesvobody nebo možná v drápech likviduje habsburskou orlici. Tvář prvního československého prezidenta, vysvětluje nám bývalý jesenický starosta Josef Míl (†2017), za 2. světové války soused Vogel zasádroval a po jejím skončení reliéf zase odkryl. TGM pod mohutnými červenými buky přežil i éru komunismu. Tímto konstatováním se ovšem s Velkou Jesenicí neloučíme. Čeká nás ještě jeden pomník. U kostela Nanebevzetí Panny Marie, který obklopuje místní hřbitov.

„*To je hodně výjimečné. I tím, že je to pomník jediní, který vesnici proslavil,*“ říká Věra Vlčková. Jmenoval se Jan Hofman a byl to jeden z našich prvních vojenských letců, účastník zahraničního odboje ve Francii.

Narodil se 28. 12. 1889 v nedaleké osadě Nouzín. Ve Velké Jesenicí chodil do školy, rodina se tam později přestěhovala. V Novém Městě nad Metují se vyučil kožešníkem. Na vandr se vydal do Prahy, pak do Mnichova a skončil v Paříži, kde se usadil a zařadil do české řemeslnické kolonie.

” Na památník ... činěny sbírky v obci, ač u některých občanů, a dosti zámožných, nedostali nic a ještě byli hrubě odbytí. Hasiči darovali 250 Kč, spolek Vlastimil 500, Sokol 200, ale zdejší záložna nedala nic ...

Mladý, šikovný chlapec, aktivní člen Sokola se po vyhlášení války přihlásil do roty Nazdar. Účastnil se prvních střetů na francouzském bojišti, tam byl zraněn a po vyléčení se chtěl dostat do leteckého

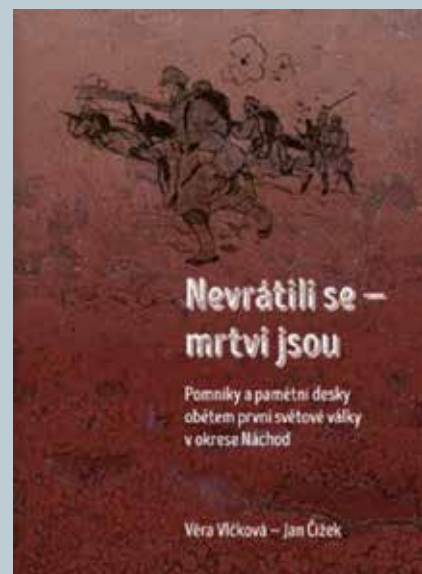
výcviku. Nejprve byl zařazen jen jako náhradník, ale nakonec výcvik, se kterým začal v únoru 1916, absolvoval. Složil pilotní zkoušky a 17. 2. 1917 byl přidělen k 80. eskadře, která působila nedaleko Remeše. 18. 3. 1917 zrána zaútočil Jan Hofman na jedno z letadel, která přelétala frontu. Poškodil je tak, že se zřítilo k zemi. Vzápětí ovšem dostal zásah on a v troskách svého stroje zahynul. Pohřben byl ve vesničce Roucy v okrese Aine na malém venkovském hřbitůvku. Za svůj čin byl vyznamenán francouzským Válečným křížem s palmou, francouzskou vojenskou a československou revoluční medailí. Bez zajímavosti není, že dobrovolník Jan Hofman je jediný český pilot, který padl za 1. světové války na straně dohodových mocností. Spolu s ním létal ve francouzském letectvu Milan Rastislav Štefánik. V roce 1928 byly Hofmanovy ostatky vyzdvíženy, zpopelněny a slavnostně uloženy v Památníku odboje v pražské Tróji. Otázkou je, kde je urna s popelem dnes. Po německé okupaci Československa v roce 1939 byl Památník odboje zrušen, a od té doby je její osud neznámý. Zadostiučiněním budíž, že ke stému výročí úmrtí Jana Hofmana



◀ Válečný pomník letce francouzské armády Jana Hoffmana ve Velké Jesenicí

jména obětí a zajímavé zápisy o válce. Je tedy zmapováno 154 obcí náchodského okresu, takže téměř všechny obce okresu zde mají historické záznamy. Ne všichni padlí, zemřelí i pohřešovaní byli uvedeni na pomnících, proto byli další vyhledávání v kartotékách Vojenského historického ústavu a Vojenského historického archivu v Praze.

Záznamy z kronik, popisy pomníků, jejich údržba, opravy, změny v umístění, studie z vojenské historie, ze života na bojištích i v zázemí během války, to vše – vedle obrazové dokumentace – je v knize obsaženo. Autoři knihy Mgr. Věra Vlčková a Mgr. Jan Čížek takto konkretizovali toto historické období v jednotlivých obcích našeho okresu. Obsáhlou knihu Pomníky obětem 1. světové války v okrese Náchod vydalo regionální Nakladatelství Pavel Mervart, Červený Kostelec.



Nevrátili se – mrtví jsou. Pomníky a pamětní desky obětem 1. světové války v okrese Náchod. Autoři: Věra Vlčková – Jan Čížek. Vydalo Nakladatelství Pavel Mervart 2017, 735 s.

(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Jana Zajícová

Bůh je tady!



Kniha je určena dětem raného školního věku a představuje pomůcku, jak s nimi vést rozhovory o křesťanských tématech. Formou krátkých otázek, podnětů a převyprávěných novozákonních úryvků dává rámec pro povídání o hlavních tématech křesťanství. Důraz je kladen na znamení přirozeného světa, která vedou dítě k uvědomění si spirituálního přesahu v každodenním životě. Váz., 72 s., 229 Kč

Bruno Ferrero

Balzám pro duši



Nový soubor krátkých duchovních příběhů a zamyšlení známého salesiánského autora dává opět podněty pro osobní rozjímání, společnou četbu nebo jen pro chvíle, kdy potřebujeme potěšit a povzbudit. Brož., 88 s., 149 Kč

byla loni v březnu na hřbitově v obci Roucy odhalena pamětní deska statečnému letci.

Pomník ve Velké Jesenici byl odhalen 11 let po jeho smrti, k desátému výročí vzniku Československé republiky. Autorem pískovcového pomníku kubistického tvarosloví je jaromeřský sochař Josef Wagner. Představuje letce, za nímž stojí alegorická postava Vlasti. Na podstavci čteme text „*Památky Jendy Hofmana, dobrovolce a letce, který padl ve Francii za svobodu své vlasti 1917*“. Náš tehdejší průvodce Josef Míl nás překvapuje informací, že to byl jeho prastrýc. „*Byl to bratr mé babičky, doma mně o něm vyprávěli od dětství. Pátral jsem i po té ztracené urně. Dostal jsem se až do Vojenského historického ústavu v Praze, ale ani tam nevěděli, kde jeho popel skončil.*“

Odhalení pomníku Jana Hofmana znamenal před sto lety místní kronikář. „*Byla to největší událost, jakou kdy Velká Jesenice pamatovala,*“ cituje jeho slova historička Věra Vlčková. „*Konala se za krásného počasí dne 16. 10. 1928. Byl tady ministr národní obrany František Udržal, zástupce francouzského velvyslanectví, divizní generálové Krejčí a Fajfr, četnictvo a legionáři. Na pomník položen byl věnec ministra zahraničí Edvarda Beneše a tři vojenské aeroplány kroužily nad Velkou Jesenicí. Starosta obce Lukášek přijal jménem obecního zastupitelstva pomník v ochranu a projevil dík iniciátorovi myšlenky jeho vybudování, ministerskému radovi dr. Skalickému. Poděkoval také přítomnému otci Jana Hofmana za vychování syna a bývalému učiteli Františku Bouzemu, že vychoval tak vynikajícího vlastence.*“

„*Postupujeme jako raci, už budeme brzy v Hradci,*“ psal z fronty domů voják královéhradeckého 18. pěšího pluku. Feldkarty byly na dlouhou dobu jediné, co mladé muže spojovalo s jejich blízkými doma. Někdy je až s podivem, že v době krutých bojů a válečných střetů fungovala c. k. pošta. Už zakrátko se ale v nedalekých Brzicích dozvíme, že docela spolehlivě. Do obce nás zavedl nejen pomník padlým, ale také osud jednoho

z těch, jejichž jméno na něm je uvedeno. Věra Vlčková cituje zápis brzického kronikáře, místního truhláře Jana Josefa Hánla.

” Tvář prvního československého prezidenta na pomíku ... za 2. světové války soused Vogel zasádroval a po jejím skončení reliéf zase odkryl.

„*I naše obec dala válce krvavou daň. Padlo, aneb následkem války zahynulo 11 vojnů. 11. 1. 1931 místní rodák Josef Lesk podal návrh na výstavbu památníku obětem první světové války. Obecní zastupitelstvo návrh přijalo a zvolilo šest pánů, kteří se mají o vše postarat. Činěny sbírky v obci, ač u některých občanů, a dosti zámožných, nedostali nic a ještě byli hrubě odbyti. Hasiči darovali 250 Kč, spolek Vlastimil 500, Sokol 200, ale zdejší záložna nedala nic a na obci se nežádalo. Sběrka vynesla 4 tisíce 915 Kč a z toho se postavil pomník.*“

Pomník obětem 1. světové války, tenkrát se jí ještě říkalo Velká válka, byl v Brzicích slavnostně odhalen, podle zápisu v kronice obce, 30. srpna 1931.



(Pomník obětem 1. světové války v Brzicích

„Slavnost se dobře vydařila,“ čte Věra Vlčková. „Dopoledne poprchávalo, ale odpoledne se udělalo pěkné počasí. Zúčastnili se mimo zdejších spolků i vůkolní hasiči, sokolové a legionáři. U hasičské zbrojnice byl sraz. Odkud šel průvod v tichosti (což mělo dojem pohřbu) k památníku, kde obecní zastupitelstvo a všechny korporace položily věnce a kytice. Potom Jindřich Svoboda, řídicí učitel v Brzicích, v dojemné řeči vylíčil účel slavnosti a promluvil o obětech, které přinesly naší samostatnost. Nato hudba strážkovická zahrála národní hymny a chvalkovický pěvecký kroužek dojemně zapěl. Nato se šlo do zahrady pana Dlaboly, kde byl koncert a večer věneček, oboje bylo dosti navštívené. Továrník Dlabola daroval 500 Kč, takže dary a čistý zisk ze slavnosti úplně stačily na zaplacení památníku, ani obec nemusela ničím přispět. Památník zhotovil pan Postupa z České Skalice.“

Žulový pomník stojí proti bývalé škole, dnes v ní sídlí obecní úřad. Na pomníku je dvakrát jméno Josef Jirásek, a není to omyl. Josef z č. p. 56 padl v roce 1915 v Itálii. Josef z č. p. 38 zemřel v roce 1917 v ruské Jekatěrinoslavi, což je dnešní Dněpropetrovsk. Tento Josef Věru Vlčkovou mimořádně zajímá.

Narodil se v Brzicích roku 1890. Byl zajat v Haliči hned při prvních bojích na podzim 1914. Ruského zajetí si užil vrchovatě. Prošel všemi zajateckými tábory

včetně těch na Sibiři a u hranic s Čínou. O své cestě ruskými lágry si Josef Jirásek vedl docela podrobný deník. Udělal si malou krabičku na doutníky a v ní ukrýval sešitek vlastní výroby z nastříhaných papírů. Psal, když měl čas. A taky jak, coby vyučený truhlář, uměl.

Odhalení pomníku Jana Hofmana bylo největší událostí, jakou kdy Velká Jesenice pamatovala ... byl tady ministr národní obrany, zástupce francouzského velvyslanectví, dva divizní generálové, četnictvo a legionáři, tři vojenské aeroplány kroužily nad obcí.

Narukoval i jeho bratr, ten válku přežil. Josef v roce 1917 zemřel v Rusku na tyfus. Jeho osobní věci včetně důmyslné „cigártašky“ se zápisky vzali k sobě jeho kamarádi legionáři. Prošli s ní Vladivostok, absolvovali anabázi přes Ameriku a v roce 1922 s ní v ruce jeden z nich, Josef Stříhavka z Horního Kostelce,

zaklepal na dveře Jiráskovic statku. Tatínek stále věřil, že se mu syn vrátí, neřekli mu, že zemřel.

„Nejmladší bratr Antonín zápisky přepsal do sešitu, který i s originálním válečným deníkem uschovali někam na půdu v domě prostředního bratra Jana. Když jsme později přijížděli na návštěvu do rodiny Antonína Jiráska, tak mně o tom jako historičce řekli a přinesli zápisky a jejich opis z půdy. Zjistila jsem, že je to velmi zajímavé, ale co s tím? Jak takový materiál zpracovat? Nakonec jsem se rozhodla pro řazení podle datací. Dohledat jsem musela řadu místních názvů. Josef psal, jak slyšel. Pak jsem získala nějaké dobové materiály a vyšla z toho knížka. Měla jsem z ní velkou radost. Síla těch zápisů je v tom, že jsou psány ‚in situ‘. Nejsou to pozdější vzpomínky, ale záznam okamžité chvíle bez pozdějších úprav a zkreslení. To, že s tím zápisníkem prošel ty strašné lágry a že se sešitek uchoval, to je malý zázrak. Mimochodem, Josef Jirásek měl pěkný rukopis. V brzické obecné škole ho naučili pěkně psát. Obdivuhodné také je, jak si všímal všech detailů, života místních lidí. Nakonec se naučil poměrně dobře rusky, uměl komunikovat, měli ho rádi, přivydělával si jako řemeslník. Vždy dbal na to, aby se dodržovala určitá hygiena, aby člověk neklesl úplně pod lidskou úroveň.

Cenila jsem si nesmírně jeho statečnosti. Po zranění ho operoval český lékař, taky



Pomník obětem 1. světové války v Křinicích

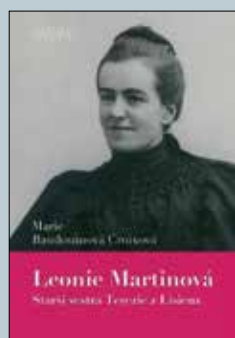
(Knižní tipy

Karmelitánské nakladatelství

www.ikarmel.cz
Komenského 328, 509 01 Nová Paka
Velké nám. 36, 500 01 Hradec Král.
zasilky@kna.cz, tel. 384 420 295
www.kna.cz/prodejny

Marie Croixová Baudouinová

Leonie Martinová



Leonie Martinová (1863–1941), starší sestra svaté Terezie z Lisieux, zůstávala dlouho ve stínu svých sester a rodičů. Její život přitom ukazuje, jak Bůh umí proměnit člověka, který je v očích druhých „problém“ či „přítěž“. *Brož., 168 s., 249 Kč*

Richard Leonard

Kde je k čertu Bůh



Věta Kde je k čertu Bůh? je výkřikem, protože mlčet nebo dusit svůj hněv někdy není možné. Autor tuto útlou knížku napsal poté, co jeho sestra zůstala po autonehodě na 90 % těla ochrnutá. Proč Bůh dopouští utrpení? A jaký má k němu vztah? *Brož., 93 s., 199 Kč*

zajatec, bez nějaké velké narkózy. Otřesné podmínky, otřesné svědectví. Hladověli, samozřejmě. Za carského Ruska ještě fungovala pošta, bylo možné jim něco poslat. Dokonce v tom zmatku došel finanční obnos, který mu poslali příbuzní z Jaroměře. Peníze šly skoro rok, ale dostal je. To by se po VŘSR už asi nestalo.“

V mnoha starých rodinných albech jsou dodnes založeny fotografie mužů v rakousko-uherských uniformách. Vojenské podobizny byly leckdy posledním pozdravem, který rodina obdržela. A někdy následovalo ještě pár „feldpostkartek“, kdy došel pošní poštou vzkaz, že pisatel ještě žije.

„V našem albu jsou založeny fotografie prastrýce Karla, tehdy mladého inženýra, působícího ve válečném štábu na jižní frontě. A také dvě medaile, které si jako poručík vysloužil: bronzová Signvm Lavdis s císařem Františkem Josefem a stříbrná medaile s císařem Karlem I. a s lištou s meči na stuze. Důležité bylo to, že se z války vrátil živ a zdráv,“ připomíná vlastní rodinnou historii Věra Vlčková.

Dědeček Matěj musel nastoupit v třetí výzvě v roce 1916. Jako odvoděly se

podruhé oženil, doma zůstala mladá žena se dvěma malými dětmi. Narukoval ve svých 51 letech k Landsturmu a vykonával svou válečnou povinnost převážně jako hlídač vojenských skladů, zřejmě i zajatců. Domů si nepřivezl medaili, ale zajímavý suvenýr: dřevěný vyřezávaný přívbor s letopočtem 1917, práce to ruských zajatců. A také nepříjemné následky dlouhých zimních postů, při kterých mu omrzly nohy. Onemocněl, a své poslední válečné roky prožil ve vojenském špitále. Nakonec v červenci 1917 ho poslali domů na „neurčitou dovolenou“. Byl superarbitrován, konce války se dožil jako válečný invalida. Zemřel po mrtvičných záchvatech a nervovém zhroucení v následných letech.

„Sbohem a na shledanou“ připsal František Dvořák z České Skalice, pěšák 21. regimentu, na fotografii marschbatalionu, kterým odcházel na frontu. Třicet osm vojáků včetně velitele se nechalo vyfotografovat v plné polní, než odjeli do boje s jakousi nadějí návratu. Kolik mužů se vrátilo z té skupiny vojáků, pózujících před kostelem v Malé Skalici?! Kdo ví ... Proto vznikla kniha „Nevrátili se – mrtvi jsou“.

Eva Zálešáková)

Autoři publikace Pomníky obětem 1. světové války v okrese Náchod

Mgr. Věra Vlčková (*1945), absolventka Pedagogické fakulty Hradec Králové, obor český jazyk – dějepis, a Filozofické fakulty Univerzity Karlovy Praha, obor anglický jazyk – český jazyk – dějepis. Působila na středních školách v okrese Náchod a na Vyšší odborné škole stavební arch. Jana Letzela v Náchodě. Výběr z díla: Horizonty nesvobody, 2 díly, Političti vězni 1948-1989, Doufám, dokud dýchám, Příběhy žen, které přežily holocaust, Slatina nad Úpou, historie a současnost obce, Z českoskalických pamětí, Osobnosti města Česká Skalice (1800–2010), Květen 1945 v České Skalici. Připravila k vydání edice rukopisů: Jan Müller, Pamětihodnosti panství Náchod (rukopisu z r. 1842, překlad z němčiny, obsáhlý poznámkový aparát), Josef Jirásek, Můj zápisník od počátku světové války r. 1914 a doba mého zajetí v Rusku a v Sibiři (rukopis deníku zemřelého vojáka doplněný obsáhlým poznámkovým aparátem).

Mgr. Jan Čížek (*1964) vystudoval na Pedagogické fakultě Hradec Králové obor ruský jazyk – dějepis. Po krátkém působení na gymnáziu v Broumově nastoupil v roce 1991 jako odborný archivář do Státního okresního archivu v Náchodě, kde působí dosud. Zabývá se dějinami vojenství, především vývojem fortifikací, armádou habsburské monarchie a 1. ČSR.

Český poutní dům Velehrad v Římě slaví 50 let existence

„Navzdory svému postavení sv. Václav nezapomněl na to, co je podstatné“, řekl v úvodu svatováclavské mše ve Vatikánu královéhradecký biskup Jan Vokál. U oltáře Katedry, v apsidě baziliky, koncebrovali kněží z Papežské koleje Nepomucenum a také současný ředitel poutního domu Velehrad, který byl založen před padesáti lety. Rozlehlý prostor zaplnili v Římě žijící Češi i poutníci z našich zemí a liturgii slavenou v češtině doprovodil dívčí sbor DATIO ze Střední pedagogické školy a Střední zdravotnické školy sv. Anežky České v Odrách.

Kardinál Beran odmítl kompromisy

V homilii biskup Vokál poukázal na pokoru sv. Václava jako na ctnost, jež obzvláště vyniká u panovníka. Václav se skláněl před Bohem, modlil se a hledal dobro pro svůj lid. Není v tom však příkladem pouze pro vládcy, kteří se periodicky střídají, ale pro každého člověka. Dalším rysem dobře postřehnutelným na Václavově životě, je skutečnost, že život ve shodě s Božími příkázáními přináší kříž a pronásledování. V tomto smyslu připomíná také osudy kardinála Berana, jehož pamětní deska byla bezprostředně před bohoslužbou odhalena v kryptě vatikánské baziliky, na místě, kde do letošního jara spočivaly

jeho tělesné ostatky (vyzdvižené 19. dubna). Kdyby kardinál Beran přistoupil na kompromisy, nemusel by žít v exilu, dodal biskup Vokál, avšak hodnoty věčnosti měly pro tohoto pražského arcibiskupa od počátku větší hodnotu: „Nechme se tedy inspirovat rovněž vírou a pokorou kardinála Berana, který svou činností zde v Římě dokázal, že sv. Václav byl skutečně i jeho patronem. Kéž je nadále ochráncem a patronem celého našeho národa, za nějž sloužíme tuto bohoslužbu a za nějž dnes zvláště prosíme. Nechtě je patronem nejen na papíře, ale nechtě se to pozná na nás samotných, na našich konkrétních skutcích, v našich životech.“

Posláním Velehradu je dát duchovní zázemí

Před padesáti lety bylo z vůle kardinála Berana založeno v nově zakoupeném domě na římské Via delle Fornaci náboženské středisko Velehrad, které sloužilo jako útočiště zprvu zejména českým exulantům a posléze poutníkům z našich zemí i ze Slovenska. V prostorách – v minulých letech důkladně a zdařile rekonstruovaných především zásluhou salesiánů, kteří dům donedávna spravovali – pozval jeho nynější ředitel P. Pavel Schwarz a sestry Společnosti sester Ježíšových, pečující o duchovní zázemí střediska, účastníky

slavnostní české mše k recepci. Biskup Vokál, který je současným prezidentem Českého náboženského střediska Velehrad, připomněl jeho počátky a poslání: „Před padesáti lety, kdy naši zemi křižovaly tanky a začalo se žít v nesvobodě, na tomto místě, na dnešním Velehradě, stál dům, který se stal útočištěm křesťanů, kteří se dostali na pouť do Věčného města, do Říma. Pan kardinál Josef Beran stál na samém počátku jeho zřízení. Ve stanovách a dokumentu, který ustanovil poslání Velehradu na přání sv. otce Pavla VI. a generálního vikáře pro Řím, kardinála Dell'Acqua, stojí napsáno, jaké je poslání tohoto domu – jak si to přál kardinál Beran. Posláním domu bylo spojovat křesťany, katolíky v České republice, se Svatým otcem, s centrem křesťanství, s Římem. Řím je dnes plný hotelů a dalo by se říci, že tato budova v dnešním svobodném světě postrádá významu. Tak to ale rozhodně není, protože významem Velehradu není poskytovat ubytování, ale sposkytnout poutníkům duchovní zázemí. Při tomto 50. výročí Velehradu proto všem poutníkům – a zejména našemu Velehradu – přeji, aby tomuto odkazu kardinála Berana a potažmo také odkazu sv. Václava zůstal vždy věrný. Věrnost Kristu, pokora a duchovní náplň každé poutě do Říma, do centra církve.“

Zdroj: Vatican news)



(Současná podoba poutního domu Velehrad



(Biskup Jan Vokál poděkoval za Velehrad v bazilice sv. Petra v Římě

Starobylý Řád sv. Huberta dnes

Každoročně si 3. listopadu připomínáme světce, podle kterého je nazváno společenství lidí, které však není v pravém slova smyslu řádem církevním, ve kterém by žili zasvěceným způsobem života ženy či muži. Každopádně jde však o na tolik zajímavou společnost, jejíž historie sahá až na konec 17. století, že stojí za to připomenout si jeho původní a současné poslání. Zvláště, když se centrum jeho aktivit nachází v královéhradecké diecézi – **v Hospitalu Kuks**.

Svatohubertská legenda

Každé povolání, ba i celé země, zvolily si svoje ochránce. Svatí ochraňovali proti některým nemocem a jiným nebezpečnostem. Anglii byl patronem svatý Jiří, Španělsku svatý Jakub, Čechám svatý Václav, žákům a studentům svatý Řehoř, malířům svatý Lukáš, tesařům svatý Josef, proti moru vyzváni byli svatí Rochus a Šebestián, proti očním nemocem svatý Otýlie, Klára a Lucie, proti ohni ochraňoval svatý Florián. Také stav lovecký či myslivecký obdržel svého patrona. Jak známo, původně jím byl svatý Eustach, lovec a někdejší římský vojevůdce Placidus, prokazovaný ve druhém století našeho letopočtu za císaře Trajána a Hadriána.

Později ho nahradil svatý Hubert, který žil v 7. století prvního tisíciletí po Kristu, pozdější biskup Lutyšský, jehož životopis je nejlépe popsán v díle „Vita Sancti Huberti“ z roku 744.

Řád svatého Huberta

Lovecký řád svatého Huberta založil – jak známo – František Antonín hrabě Sporck dne 3. listopadu 1695 v Lysé nad Labem. V některých literárních pramenech se mylně uvádí, že tento řád byl založen až 3. listopadu 1723, ale toto datum je spojeno se slavností, na které přijal odznaky Řádu císař Karel VI. Členy tehdejšího řádu byly významné šlechtické rody a panovníci Evropy (např. princ z Modeny, saský princ,

Emanuel II z Bruganzy – infant portugalský etc.). Členy řádu byly i ženy. Řádovou insignií byl pozlacený, drahokamy lemovaný, oválný medailon se scénou vidění svatého Huberta, zavěšený řetízku na kroužku. Pod medailonem byl pozlacený lovecký roh zavěšený dvěma řetízky na tomtéž kroužku. Insignie se nosila připevněna na šestícípé červené rozetě a na levé straně hrudi, roztrub loveckého rohu přitom směřoval k rameni. Současný Řád svatého Huberta v Kuksu byl ilegálně obnoven ve večerních hodinách dne 3. listopadu 1978 (na svatého Huberta) před vstupem do hrobky zakladatele Řádu Františka Antonína hraběte Sporcka. Svědčí o tom pergamen, který byl k této příležitosti připraven s nápísem tohoto

Být šlechtici ducha v každodenním životě...

Poslání a činnost Řádu svatého Huberta

Každý skutek, který ve svém životě vykonáte, svědčí o tom, kým nebo čím jste. Postav se tedy příteli před zrcadlo, podívej se zpříma do svých očí a doplň podle svého nejlepšího vědomí a svědomí následující slova: Já jsem ... Řád svatého Huberta je rytířský, myslivecký, světský řád uznávající křesťanské principy života a jeho poslání je dle platných stanov následující: „*Skrze*

horlivé provozování myslivosti a ušlechtilé honby, při respektování mysliveckých tradic, etiky a zvyklostí, při ctění přikázání a zákonů božích velebít Boha, pána našeho a svatého Huberta, patrona myslivosti a státi se na jejich přímluvu skutečnými šlechtici ducha, nositeli přátelství a lásky k bližnímu.“

Přestože má i Řád svatého Huberta svá pravidla, stanovy a předpisy, podstata členství spočívá především v dobrovolné doživotní službě a naplňování výše

uvedených ideálů. Tyto ideály je nutno v tomto smyslu chápat jako dokonalý stav, ke kterému, přes všechna svá pochybení a nedobré vlastnosti, směřujeme a kterého se snažíme dosáhnout.

K naplnění tohoto cíle nám nepomohou zákony, předpisy ani nikdo jiný. Máme-li se státi rytíři a šlechtici ducha a nositeli přátelství a lásky k bližnímu, musíme jimi být v každodenním životě. Nejen občas a nejen, když se nám to hodí. Ne kritikou a odsuzováním

znění: „Ke cti a slávě České myslivosti svatého Huberta, patrona všech myslivců obnovujeme tímto řád svatého Huberta, založený v roce 1695 hrabětem Františkem Antonínem Sporckem.“

V roce 1995 Řád svatého Huberta oslavil v novodobě podobě 300 let trvání. Řád svatého Huberta je dobrovolným a samosprávným sdružením fyzických osob, křesťanů, kteří ctí myslivecké tradice, zvyklosti a mysliveckou etiketu a věnují se myslivosti a ušlechtilé honbě. Dnešní Řád svatého Huberta je přímým pokračovatelem Řádu svatého Huberta založeného Františkem Antonínem Sporckem.

Řád svatého Huberta (ŘSH) a současnost

Řád sv. Huberta navazuje na více jak třístaletou tradici. Prvním velmistrem Řádu se stal jeho zakladatel František Antonín hrabě Sporck. Byl to právě on, osvícenec a tvůrce dodnes obdivované krajiny kolem Kuksu, který v regulích Řádu jedinečně spojil myšlenky novodobé myslivosti a humanismu, které poznal při svých cestách po Evropě. „Řád byl zřízen za tím účelem, aby ti, kteří budou do Řádu přijati, byli odvráceni od různých marnivých a záludných skutků a oddávali se raději nevinné a ušlechtilé myslivosti...“

Věhlas Řádu sice pohasl po smrti zakladatele, ale myšlenky lákaly dál.



◀ Výjev z legendy o sv. Hubertu

Několikrát se uskutečnily pokusy obnovit Řád, ale až v roce 1978 opět zazněla slova slavnostního řádového slibu. Další jeho činnost byla až do roku 1989 uskutečňována ilegálně. Po listopadu 1989 se aktivita Řádu konečně mohla obrátit na veřejnost. Rok 1993 se pak stal rokem oficiální registrace novodobého Řádu sv. Huberta a byla potvrzena kontinuita s původním řádem Sporckovým. Novodobý Řád se plně hlásí k návaznosti na poslání původního Řádu. Jeho činnost lze rozdělit do dvou okruhů. Na činnosti věnující se zachovávaní a podpoře

ušlechtilých mysliveckých tradic a na činnost charitativní, směřující nejen na podporu svých členů, ale i ve prospěch památek svázaných s posláním Řádu a odkazem jeho zakladatele.

V čele Řádu stojí velmistr Řádu. Poradním sborem je rada mistrů. Členové Řádu mohou být velmistrem pasování na rytíře. Řád vyvíjí svou oblastní činnost pod hlavičkou prefektur, kterých je dvanáct. Řád se v souladu se svým posláním věnuje řadě činností, určených členům a veřejnosti:



◀ Hospital Kuks po rekonstrukci

druhých, ale vlastním příkladem a trpělivou prací a nikoli proto, abychom byli lepší než ostatní, ale proto, že chceme pokorně respektovat Boží autoritu a řád.

Řád svatého Huberta je a vždy bude právě takový, jací budou jeho členové. Pro mne je ctí a potěšením pracovat na naplnění těchto ideálů ve společenství úžasných osobností, pro které se stala myslivost, tedy správa živé přírody, jejich posláním.

Jan František Votava)
velmistr Řádu svatého Huberta

Pravidla Sporckova Řádu sv. Huberta

I. Kdo ušlechtilý a nádherný Řád svatého Huberta miluje a plně se svými bdělými smysly lovu oddává, ten ať je všem ctnostem věren, neb bez nich se při lovu špatně obstarává.

II. Každý člen Řádu při rozkoši honby stále ať má řádový odznak na prsou svých, ten kdo jej na lovu nemá, bude pokutován několika dukáty za svůj hřích.

III. Pokud se stane, že řádový odznak ztratí, pak se mu pokuta ještě jednou zvýší, není však příslušnosti k řádu zbaven docela a na prosbu může nový odznak mít.

IV. Dříve však, než člen Řádu zabaví se lovem, musí modlitbu ke svatému Hubertu dát, a každý pro svůj lovecký zdar modlí se k němu v týdně jedenkrát.

V. Třetí den listopadový ať každý člen řádový se k Řádu hlásí ve zbožnosti a rád, co nejvíce členů Řádu pak ať společně prosí, aby o společném honu mohli obstat.

VI. Kdo pokousán byl zuřivým a vzteklým psem, zhojí ho klíčem svatého Huberta vypálení, a každý ať dbá o rozkvět Řádu a v modlitbách myslí na ty, jichž tu není.

František Antonín hrabě Sporck
(r. 1695)



Parfosní hon



Biskup Jan Vokál žehná členům Řádu sv. Huberta

- Vzdělávání a osvěta – každoroční semináře se zahraniční účastí k otázkám myslivosti,
- odborné semináře a společenské prezentace Řádu svatého Huberta a celé myslivosti.
- Hubertovy listy – informačně vzdělávací bulletin.
- Slavnosti na Kuksu – největší myslivecké slavnosti v ČR, konají se vždy počátkem října. Obdobné myslivecké slavnosti se konají ve všech prefekturách ŘsH, a to postupně od jara do podzimu.
- Svatohubertská troubená mše v chrámu sv. Víta v Praze – koná se vždy v říjnu, přítomnost lesních rohů na mši je připomínkou zavedení fanfár do mysliveckých ceremoniálů hrabětem F. A. Sporckem.
- Mezinárodní spolupráce – Řád svatého Huberta se ve své novodobé podobě začlenil do velké rodiny řádů se stejným posláním v zahraničí.

Spolupráce ŘsH s křesťanskými církvemi

Spolupráce ŘsH s královéhradeckým biskupstvím započala prakticky ihned po ustanovení řádu, a to v roce 1993, kdy jeho tehdejší velmistr RNDr. Josef Štych navštívil úřadujícího biskupa Karla Otčenáška a informoval jej o vzniku a sídle

řádu na území diecéze. U Mons. Otčenáška se toto setkalo s velkým pochopením a stal se příznivcem našeho řádu už také v rámci jeho hesla „*Spřátelování všech se všemi*“. Biskup Karel Otčenášek začal celebrotovat významné mše pro řád a stal se i nedílnou součástí jako celebrant svatohubertské mše svaté při Svatohubertských slavnostech na Kuksu. Proto také na návrh Rady mistrů mu byl propůjčen Řád bílého orla s křížem II. stupně – tedy pro duchovní a církevní osoby, s číslem 001, kterou nosil zatím jako jediný duchovní. Po předání úřadu biskupa v roce 1999 do rukou biskupa Dominika Duky OP spolupráce pokračovala a pokračuje od roku 2011 i se současným královéhradeckým biskupem Janem Vokálem.

Mužský pěvecký sbor ŘsH a spolupráce s trubači

Mužský pěvecký sbor Řádu sv. Huberta vznikl v r. 2006 v Zábřehu na Moravě na popud řádového sacrificia Pavla Stanislava Bartoše a začal působit v rámci řádových akcí při přednesu svatohubertských mší B a Es dur skladatelů Petra Vacka, Josefa Selementa a Františka Macka. V jeho repertoáru jsou však i skladby jiných autorů a také přednes loveckých signálů a znělek. Má za sebou řadu

úspěšných vystoupení. Namátkou, přímý přenos svatohubertské mše z Kuksu, vystoupení v katedrále sv. Víta v Praze, v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně v rámci světové výstavy myslivosti Brno 2010, Chotěboř, Dub na Moravě a mohli bychom pokračovat i dobročinnými akcemi v Domově sv. Karla Boromejského v Praze – Řepích. Hlasové obsazení sboru je první a druhý tenor, baryton a bas. Umělečtí vedoucí souboru jsou Karol Ozorovský a Jiří Novák, organizaci a choreografii má na starosti člen Řádu sv. Huberta a řádový sacrific Pavel Bartoš.

Historie a vznik Klubu přátel Řádu svatého Huberta (KpŘsH)

Počátky a samotná myšlenka vzniku sahá do roku 1998, kdy skupina studentů Střední lesnické školy v Trutnově byla oslovena a požádána o pomoc na spoluprádání Svatohubertských slavností v Kuksu, kde byl první kontakt s myšlenkou Františka Antonína hraběte Sporcka a Řádem svatého Huberta. O rok později se tato situace opakovala a studenti tehdy dostali návrh na založení spřátelené organizace, která by spolupracovala s Řádem svatého Huberta a pomáhala v naplňování Sporckova odkazu. Studenti se chopili této nabídky a dne 17. 2. 2001

vzniknul Klub přátel Řádu svatého Huberta, jakožto i první odznak a rok poté i pasovací listy. KpŘsH má za cíl sdružovat zejména mladé myslivce, kteří se hlásí k myšlenkám a odkazu F. A. hraběte Sporcka, či zájemce o členství v Řádu svatého Huberta, kteří ještě nesplňují některou z podmínek členství. Důvodem vzniku je zájem napravovat pohoršené vztahy nejen mezi samotnými myslivci, ale též se širokou veřejností. Dalším cílem je udržovat krásy a tradice české myslivosti a šířit její dobré jméno.

Náplň činnosti KpŘsH

KpŘsH úzce spolupracuje s Řádem svatého Huberta na akcích pořádaných pro širokou i odbornou veřejnost. Zejména na Svatohubertských slavnostech pořádaných každoročně 1. říjnovou sobotu na Kuksu. Mezi další osvětovou činnost patří: pořádání Dnů Země a Dnů ptactva, individuální přednášky na základních školách, ke kterým jsou k dispozici vypracované powerpointové prezentace o myslivosti a ochraně přírody.

Pod záštitou KpŘsH a MS Strážný vrch Uhelná Příbram (okres Havlíčkův Brod) již sedmým rokem zdárně funguje Kroužek myslivosti a ochrany přírody pro žáky základních škol, který mnohým mladým myslivcům i jejich rodičům schází.



(František Antonín hrabě Špork

Aria Bon Repos (Hymna Řádu svatého Huberta)

Než Pán Bůh přírodu probudí,
klekni bratře náš
a modlitbou popros Patrona,
nechť oroduje za nás!
Pak skutky dobrými
naplň vůli svou,
tvé kroky provážež Bůh!

Hudba: anonym, Text: Ing. A. Dyk

Modlitba ke svatému Hubertovi, patronu myslivosti

Všemohoucí, věčný, dobrotivý, milosrdný a spravedlivý Bože, který jsi na lovu tak milostiplným a zázračným způsobem svatého Huberta k víře obrátil, Tebe prosím já i my všichni ctitelé tvého služebníka svatého Huberta, věnuj nám milostivě skrze jeho svatou přimluvu svoji Božskou přízeň a dopřej nám množství zvěře v našich honitbách a propůjč nám potřebné štěstí při lovu, nás pak opatruj před všelikým nebezpečstvím, před úrazy koňmo i na voze, a naše psy pak ochraňuj před vzteklinou, abychom Ti zde na zemi mohli vzdávat nezměrný dík a na onom světě věčně Tebe se svatým Hubertem chválili, ctíli a velebili skrze Ježíše Krista, našeho Pána, jenž s Tebou a Duchem Svatým žije a kraluje na věky věků. Amen!



(Hudba patří neodmyslitelně k svatohubertským slavnostem



Ⓜ Vyr velký na bohoslužbě na Kuksu

Dětem by měl přiblížit důležitost myslivosti, její zájem o zachování a důležitost ochrany rozmanitých druhů zvířete, ptactva, ostatních živočichů a rostlin a jejich životního prostředí. Každý rok je uspořádán dětský letní tábor pro členy tohoto kroužku.

Součástí Svatohubertských slavností je i výstava obrázků malovaných dětmi do celonárodní výtvarné soutěže, která má každý rok jiné téma vztahující se k přírodě a činností v ní. Při slavnostech jsou vyhlašováni i vítězové každé kategorie a zástupci KpŘsH a ŘsH jim předávají hodnotné ceny věnované sponzory. Výstava obrázků je prodejní a výtěžek z prodeje a dražby vítězných děl je každoročně věnován nadaci SOS Dětské vesničky.

Hospitální nadace Františka Antonína hraběte Sporcka

Myšlenky Nadace je třeba hledat již na konci 17. století, kdy František Antonín hrabě Sporck, významný majitel rozlehlých panství ve Východních Čechách, si díky svému vzdělání i setkání s osvícenectvím jižní Evropy uvědomoval

nezbytnost pomoci člověka člověku. Uvádí se, že v době velké nouze v roce 1695 otevřel sýpky na svých panstvích pro všechny potřebné a mezi své poddané rozdál přes 900 korců obilí.

Zásadním činem hraběte Sporcka, sahajícím svým významem daleko do budoucnosti, je však stavba hospitálu na Kuksu a odkázání trvalé finanční podpory pro zajištění dožití stovky starých mužů z jeho panství, svěřených do péče Milosrdným bratřím. V roce 1707 začíná se stavbou kostela na Kuksu a postupně i se stavbou špitálních budov, „... aby v něm mohli chudí staří muži ubytováni býti a bez všelijakých starostí poslední dny svého života zde prožili.“ Rozsáhlý komplex budov vznikl na kopci na pravém břehu Labe, naproti osadě Kuks a Sporckově sídlu. V duchu současných ideálů krásy a umění vznikly před průčelím hospitálu řady podivuhodných soch, dílo slavného barokního umělce Matyáše Brauna, představující lidské ctnosti i neřesti a osmero blahoslavenství. Hrabě tak završil myšlenku svého otce postarat se o vysloužilé poddané a služebnictvo mužského pohlaví.

Hospitální nadace dostala do vínku značné jmění z rozsáhlého majetku hraběte. Hrabě Sporck se sám však příchodu starců do hospitálu nedožil. Zemřel v roce 1738, rok před potvrzením Nadace panovníkem Karlem IV. Sporckův hospitál přežil po téměř 300 let bez zásadní změny. Až do roku 1974 zde byl domov důchodců. Poslední „staří a bezmocní“ odsud poté odešli kvůli plánované rekonstrukci ... Když po svém obnovení v roce 1989 resp. 1993 hledal Řád sv. Huberta cestu k naplnění charitativní činnosti svého poslání, ujal se logicky také tohoto Sporckova odkazu.

V roce 1993 byla zaregistrována Nadace Řádu sv. Huberta a v roce 1998 byla přeregistrována pod názvem Hospitální nadace Františka Antonína hraběte Sporcka. Nadace pracuje zcela bez státních příspěvků a její chod je financován pouze z darů a příspěvků. Jednou z prvních akcí bylo zorganizování pomoci ekologicky zdevastované krajiny na Haiti.



Ⓜ Stylové oblečení patří ke svatohubertskému kultu

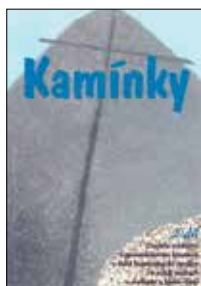
Řád svatého Huberta pořádá každoročně nejen pro své členy a příznivce Řádu, ale i pro zájemce z řad myslivecké veřejnosti duchovní obnovu, zaměřenou na výklad Bible a liturgických textů. Všichni přítomní si tak rozšiřují znalost Starého a Nového Zákona pod vedením spirituála řádu P. Františka Eliáše, děkana ze Zábřehu. Na tato tří či čtyřdenní setkání, jsou zváni i laici, kteří danou tematiku odborně vysvětlují a nachází se zde prostor i pro hosty z řad vojenských kaplanů, kteří předávají své zážitky z mírových misí. Místem konání těchto každoročních setkání je buď klášter kapucínů v Praze na Loretě nebo premonstrátský klášter Želiv. Další variantou jsou také exercicie v Dubu nad Moravou u kněze P. Jana Korneka, který je rovněž myslivcem.

Převzato z materiálů ŘsH)

Kontakt:

Hospitální nadace Františka Antonína hraběte Sporcka
se sídlem na Kuksu
CZ 544 43 Kuks 76-1
www.radvatehohuberta.cz

Zašlete nám osobní vzpomínku na arcibiskupa Otčenáška pro šestý díl Kamínek



O nesčetných křivdách komunistické éry bylo vydáno mnoho knih a jiných svědectví. Kamínky, stejnojmennou řadu knih, které začal dávat dohromady do specifické

knižní mozaiky královéhradecký, tehdy již emeritní arcibiskup Karel Otčenášek, přinesly závažné výpovědi lidí, které by možná jinak ani nebyly nikdy sepsány. „*Naším úmyslem je zachytit svědectví víry v obyčejných, všedních dnech, od dětí až po starší generaci, zachytit skryté hrdinství obyčejných křesťanů. Byli to oni, kdo duchovní hodnoty víry přenesli za cenu oběti přes práh totality do dnů svobody, s křehkým výhledem na reintegraci ublížených i ubližujících do jednoty vlasti a celé modré planety*“, řekl arcibiskup Karel Otčenášek v roce 2000 u příležitosti vydání prvního dílu Kamínek. Následně pak sestavil ještě další čtyři. Ten šestý již nedokončil.

V roce 2020 uplyne 100 let od narození prvního postkomunistického královéhradeckého biskupa. K této příležitosti připravuje Českomoravská Fatima v Koclířově vydání 6. dílu Kamínek, který však bude specifický tím, že půjde o krátké vzpomínky křesťanů, případně i nevěřících lidí na osobnost Karla Otčenáška. **Vyzýváme tedy tímto širokou veřejnost ke spolupráci na vzniku dalšího dílu Kamínek.** Rádi bychom povzbudili každého člověka, který zažil s arcibiskupem Karlem Otčenáškem neobvyklou, netradiční zkušenost při nejrůznějších příležitostech, k tomu, aby zaslali svůj minipříběh na adresu: Biskupství královéhradecké, Tiskové oddělení, Velké náměstí 35, 500 01, popřípadě na e-mail: adalbert@gmail.com. Nebo na: Fatimský apoštolát v ČR, Koclířov 195, 569 11, případně na mail: cm-fatima@cm-fatima.cz.

Všechna doručená svědectví budou zpracována a archivována pro jejich případné další využití.



(Arcibiskup Karel Otčenášek při audienci u papeže Jana Pavla II.

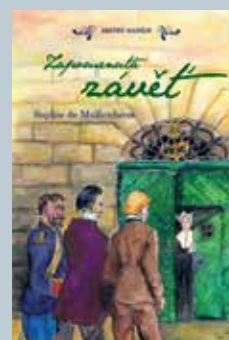
(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Sophie de Mullenheim

Zapomenutá závět



Osud celého sirotčince je ohrožen zpochybněním Élisabethiny závěti, díky níž v něm žijí řeholnice a opuštěné děti. Podaří se najít ztracený dokument? Zůstanou Emílie s Konstancií v tomto posledním dobrodružství věrné sestřám z Naděje? Brož., 232 s., 255 Kč

Peter Kreeft

Tolkienovo vidění světa

Křesťanská filozofie Pána prstenů



Dobrodružné a strhující čtení Tolkienových děl nelze jistě napodobit. Nicméně nemálo zajímavá a přitažlivá může být i „výprava“ do myšlenkového světa tohoto známého autora. Objevte bohaté křesťanské poselství ukryté v literární tvorbě autora. 335 s., e-kniha 175 Kč, cena tištěné knihy 349 Kč

Předplatné měsíčníku Adalbert může být nápaditým dárkem!



Čtete rádi Adalbert?

Předplaťte ho také svým blízkým nebo přátelům!

**rozhovory • názory • osobnosti
život církve • informace z diecéze**

Vážení čtenáři, po loňském úspěchu nabízíme opět

Vánoční dárkový poukaz na předplatné

časopisu Adalbert pro rok 2019

který můžete položit pod vánoční stromeček svým blízkým.

Ozvěte se nám na redakční e-mail adalbert@bihk.cz nebo na telefon: 495 063 422.

Růžencová tajemství na hronovském hřbitově

Meditační park s dvaceti růžencovými tajemstvími v kovových stojanech vznikl okolo kostela Všech svatých v Jiráskově Hronově několik let. V sobotu 13. 10. ho požehnal P. Benedikt Machalík, OPraem.

Zahrada vznikla v místech starého hřbitova, kde se už více než sto let nepohřbívá. „Vzhledem k tomu, že na starý hřbitov přicházelo mnoho návštěvníků a turistů, kteří zde hledali hroby postav z Jiráskovy kroniky *U nás*, rozhodla se naše farnost zrestaurovat dochované náhrobky těchto literárních postav a označit místa hrobů, kde již náhrobky chybí a podařilo se je určit,“ říká iniciátorka celé akce Růžena Štátná. Doplňuje, že místo přímo vybízelo ke zřízení meditační zahrady, místa vhodného ke zklidnění a odpočinku.

I proto farnost nadšeně uvítala myšlenku místního kněze P. Jaroslava Jiráska, aby se do zahrady umístila růžencová zastavení. Ta jsou, na rozdíl od křížových cest, v Česku poměrně vzácná. Do kovových stojanů byly tedy vloženy obrazy výtvarnice



(Růžencový obraz Evy Skořepové-Radové



(P. Benedikt Machalík požehnal parku s růžencovými zastaveními u kostela v Hronově

a ilustrátorky pohádek Boženy Němcové, Evy Skořepové-Radové z České Skalice. „Nejdřív jsem dělala sedmiradostný růženec pro Malé Svatoňovice z vděčnosti, že byl uzdraven můj otec, potom jsem si řekla, že si pořádně přečtu Písmo svaté a že udělám i další růženec, bolestný a slavný, a nakonec podle Jana Pavla II. i růženec světla,“ vzpomíná Eva Skořepová-Radová, kterou silně ovlivnila právě návštěva Jana Pavla II. v naší zemi. Tyto kresby věnovala opět farnosti v Malých Svatoňovicích s poutním kostelem, zasvěceným Panně Marii Sedmiradostné. Vyšly knižně, a později i jako malé „svaté obrázky“ na památku pro poutníky. A pak přišla nabídka z Hronova.

„Byla jsem nadšena myšlenkou meditační zahrady při Hronovském kostele Všech

svatých. Obrazy jsem farnosti věnovala, na oslavu Panny Marie a Pána Ježíše,“ říká výtvarnice. Dodává, že bylo samozřejmě potřeba vymyslet, jak obrazy zajistit proti vlhkosti a povětrnostním vlivům, protože stojí venku. Celý život malovala krajky a květy, proto přijala s povděkem, že její zastavení nakonec ustrojil do krajkového kování umělecký kovář a restaurátor Petr Hartman z Nového Města nad Metují.

Růžencová cesta vznikla i díky mikroprojektu s Polskem, který nese název „Zastavme se společně“, a při kterém bylo vedle rekonstrukce hronovského hřbitova obnoveno šest křížů a kapliček na polské straně v Gmina Nowa Ruda.

Kateřina Štátná)

(Krátce

Nový zvon Benedikt v Chrasti

Na jižní věži děkanského kostela Nejsvětější Trojice v Chrasti visí od 28. 9. 2018 nový chrastecský zvon sv. Benedikt, který je umístěn vedle starobylého zvonu „Maria“ (cca 130 kg, ladění f2) – jednoho z nejstarších dochovaných zvonů v Čechách. Zvon Benedikt má hmotnost 240 kg, průměr 730 mm a ladění cis2.



Dedikován je svatému Benediktu, patronu Evropy, který zavedl pravidla první západní řehole – benediktinského řádu, jehož klášter byl v polovině 12. století založen v nedalekých Podlažicích, a který dal podnět k založení města Chrast.

Objednavatelem zvonu byl Ing. Pavel Javůrek, spolumajitel chrasťecké strojírenské firmy MP Servis. Dílo bylo zadáno českému zvonaři Petru Rudolfu Manouškovi, který již provedl jeho voskovou modelaci. Vybaven je elektrickým pohonem a denně bude znít v poledne a večer. V neděli před mší sv. pak společně se starobylým stávajícím zvonem, který ovšem bude nadále zvoněn ručně.

Vlastní požehnání zvonu vedl chruďimský vikář P. Jiří Heblt.



Bohoslovecká pouť do Polska

Rok se s rokem sešel a opět jsme mohli prožít společné zářijové putování s naším biskupem Janem Vokálem. Start naší cesty se odehrál tradičně před naším biskupstvím na Velkém náměstí, kde se vždycky mile sejdeme se všemi spolubratry po našich dlouhých prázdninových toulkách, o kterých by se dalo mnoho co vyprávět. Naši první zastávkou bylo ještě české poutní místo – Malé Svatoňovice a Panna Maria Sedmiradostná. Moc hezky nás uvítal a duchovně i tělesně posilnil P. Ladislav Hojný, který má toto poutní místo svěřené pod péči. Po krásné „7 radostné“ pobožnosti a prohlédnutí si kostela a fary jsme už museli v naší cestě pokračovat dále. Cesta ubíhala a za necelé tři hodiny se nám na obzoru objevilo další poutní místo, tentokrát už polské – Vamberice, kterým se také říká (kvůli dlouhé, životně veliké křížové cestě) „Slezský Jeruzalém.“ Zde jsme pobýli celé volné odpoledne v atmosféře modlitby, klidu a ticha.

Druhý den už nás čekal trochu delší přesun do velkého poutního centra v Čenstochové na Jasně Hoře, kde jsme hned po příjezdu slavili mši svatou u hlavního oltáře se známým obrazem Panny Marie Čenstochovské (viz foto). Prosit Pannu Marii o pomoc a přímluvu sem putuje nespočet poutníků.

Čtvrtým zastavením naší pouti byl pro mladé dobře známý Krakov. Po krátkém seznámení s historickým centrem, hradem a katedrálou jsme pokračovali do poutní okrajové části do Lagiewnik. Zhlédli jsme moderní, nedávno dostavěný kostel sv. Jana Pavla II. a následovala společná modlitba Korunky s místními věřícími a sestrami. Soukromou mší ve slovenské kapli kostela Božího Milosrdenství jsme zakončili den třetí.

Na zpáteční cestě nás čekala destinace sv. Janem Pavlem II. moc oblíbená – poutní místo Kalwaria Zebrzydowska, které svatý papež za svůj život mnohokrát navštívil a rád se na něj vracel. Zde jsme slavili společnou mši svatou a po ní jsme měli chvíli pro osobní modlitbu a uctění místního obrazu Panny Marie, před kterým Karol strávil ve svém životě mnoho času.

Závěrečným bodem pouti s naším královéhradeckým biskupem bylo malé město, které ale dalo světu velkého papeže – Wadowice. Seznámili jsme se s rodným domem Jana Pavla II., s jeho historií a životním putováním. A zbývalo už jen zakončit pouť v cukrárně polskou oblíbenou pochoutkou, kterou měl moc rád i svatý otec – Krémowkou, která opravdu dostává svému názvu, neboť je v ní minimum těsta a maximum krému.

Bohu díky za ochranu na celé pouti a šťastný návrat do Čech.

Královéhradecké diecéze má dva nové kněze

Královéhradecká katedrála se v sobotu 22. 9. naplnila rodinnými příslušníky a přáteli dvou jáhnů **Jana Lukeše** a **Petra Vtípila**, kteří, za přítomnosti diecézních kněží a jáhnů, přijali z rukou biskupa královéhradeckého Jana Vokála kněžské svěcení.

„Chci zdůraznit skutečnost, kterou byste měli mít na paměti po celý svůj kněžský život. Je to Pán, který si vyvolil vás a neudělal to pro vaši dokonalost, neudělal to pro vaše zásluhy. Naopak, všechny dary, které máte, životem počínaje, jste obdrželi přímo od Něho. To proto, abyste mohli sloužit“, řekl ke svěcencům jejich světitel, který jim dále připomněl, že je Pán nyní povolává ke zvýšené odpovědnosti v jejich službě.

„Přes vaši nedokonalost, křehkost a slabost vám dává extrémně obtížný životní úkol a nabízí vám, že pokud svým celoživotním úsilím obstojíte, budete vždy přijímat Jeho milost. Nejste tedy výjimeční než ostatní, nejste dokonalí, ale přijímáte od Pána zvláštní úkol a posvátnou službu. Je neodmyslitelně spojena s pokorou před Bohem a všemi lidmi, které vám budou svěřeny do péče“, řekl mimo jiné novokněžím v homilii královéhradecký diecézní biskup.

Jen zřídka kdy biskupové vysvětlí na kněze muže, který založil rodinu, má děti a dnes už i vnuky. Tohoto mimořádného povolání se dostalo v sobotu i P. Petrovi Vtípilovi: *„Všechno něco stojí. Třicet šest let jsem byl ženatý. Před sedmi lety jsem ovdověl. Pán Bůh se snaží vytěžit i z lidského neštěstí něco mimořádného. Objevila se přede mnou cesta. Někdo by třeba tuto možnost zahodil. Já se dostal na novou výhybku a teď stojím opět na začátku. Budu se snažit čerpat a předávat z toho, co jsem už ve svém životě zažil.“*



Novokněží Jan Lukeš a Petr Vtípil s biskupy Janem Vokálem a Josefem Kajnekem; snímek: Pavel Langer, ČaV

Život se Petru Vtípilovi změnil v roce 2008, kdy jeho manželka těžce onemocněla. Po celou dobu její nemoci se o ni obětavě staral až do její smrti v roce 2011. Tyto okolnosti ho přivedly ke službě donášení eucharistie i pro ostatní nemocné a staré členy farnosti Krouna. Po dokončení studia bakalářského oboru náboženská výchova přijal jáhenské svěcení. *„Moje životní krédo zní: Když jsi dostal, předávej dál“,* jsou slova

šestašedesátiletého novokněze Petra Vtípila, kterému vnuci nyní se smíchem vyhrožují, že ho budou oslovovat „důstojný dědo“.

Novokněž Jan Lukeš je ustanoven jako farní vikář v Červeném Kostelci. Novokněž Petr Vtípil je ustanoven farním vikářem excurendo v Hlinsku.

Pavel J. Sršeň)

Varhanní festival Zdeňka Pololánika

Varhanní festival nesoucí jméno skladatele Zdeňka Pololánika se přehoupnul do druhé poloviny letošního ročníku. Za čtrnáct let své existence se nestalo, aby skladatel Zdeněk Pololáník „svůj“ česko-třebovský festival při každém ročníku nenavštívil. V sobotu 13. 10. jsme mu proto při besedě před dalším koncertem položili tři otázky.

?? V čem je zdejší festival jiný oproti tomu v Tišnově, který rovněž nese vaše jméno?

Zdejší festival je specifický nejenom v tom, že jde vyloženě o varhanní hudbu. Jeho další charakteristikou je i to, že do programu každého ročníku dramaturgové zařazují jedno moje dílo. A nejde vždy nutně jen o varhanní hudbu, některé skladby jsou v kombinaci s klavírem nebo i pro vokalisty. Myslím, že přehrány již byly za ty roky snad všechny.

?? Je nějaká vaše skladba, která je

zatím nedocenená, které se zatím nedostalo potřebného prostoru?

Rád bych uvedl Píseň písní v podobě, v jaké jsem ji opravdu napsal. Je to náročná věc po všech stránkách, která nemůže být provedena po dvou, třech zkouškách. Třeba v pražském provedení dílu neprospěly změny, které byly v originální partituře učiněny. Pokud by se někdo ujal originálu, a skutečně by jej provedl, tak si myslím, že tato skladba by následně zazněla na mnoha hudebních festivalech. Vždyť Píseň písní je tak známá věc.

?? Jaké hudební téma nosíte v hlavě nyní?

Momentálně pracuji na Vánoční mši. Je to věc na objednávku z Jihlavy. Prý, aby mohla vystřídat Rybovu mši Hej mistře! Mám velkou radost, že 15 let bez přestávkou v České Třebové varhanní festival běží. A co víc, jeho dramaturg Jan Lorenc má



(Letos zažil mistr Pololáník v České Třebové radost dvojnásobnou, varhanice Jana Kubová-Pololáníková provedla společně s vokálním kvartetem Q VOX otcovy Spirituály v rámci koncertu Pocta Zdeňku Pololáníkovi; foto archiv Kulturního centra v ČT

záměr přenést festival i do dalších chrámů, jejichž varhany jsou schopné nějaký druh hudby přednést.

Pavel J. Sršeň)

Klub, který pomáhá pozůstalým smířit se žalem

Domácí hospic, který provozuje Oblastní charita Ústí nad Orlicí, otevírá prostor, kde nebudou lidé se svým žalem po ztrátě blízkého člověka sami a kde je možné o těžkých životních situacích mluvit, pochopit je a třeba i pomoci druhým lidem svoji vlastní zkušeností.

„Naše společnost vytěsnila z veřejného prostoru smrt, její projevy i prožívání smutku. Svůj zármutek často potlačujeme a skrýváme. Ztráta blízkého člověka je pro pozůstalé vždy bolestná. Tyto zkušenosti jsou nepřenositelné, a je důležité sdílet je s těmi, kteří nám rozumí, protože podobnými zážitky sami prošli. Právě mluvení a naslouchání druhým je hojivé. Klub Alfa – Omega je otevřen všem, kdo potřebují sdílet prožití. Jednou měsíčně se scházíme v Klubu u stolu s kávou nebo čajem nad tématy kolem umírání, zármutku

či odpuštění. Každý se zapojuje do té míry, do jaké sám chce“, říká k nové hospicové aktivitě Iva Marková z ústeckoorlického hospice. Jak dále sdělila, chtějí podporovat také rodiny pacientů a poskytnout jim další potřebnou službu, která bude zaměřena přímo na ně jako na pečující. Do současnosti byla podle ní veškerá pomoc a péče směřována hlavně na těžce nemocné pacienty. Na to, aby se věnovali jejich příbuzným a pečujícím osobám už nezbyl prostor.

„Po úmrtí pacienta mnohé pečující osoby zůstávají osamoceny a přitom si potřebují prožité okamžiky a pro ně novou situaci probrat s někým, kdo je vyslechne a pomůže jim těžké období zvládnout. Setkáními provází psycholog hospicového týmu Simona Hybšová. Rádi bychom vytvořili bezpečné prostředí, kde se budou

lidé, kterým odešel někdo blízký, potkávat a kde se setkají s porozuměním a podporou. Mohou zde moci sdílet své prožitky při péči o nemocného člena rodiny a při vyrovnávání se s jeho ztrátou. Případně se mohou podělit o zkušenosti, které jim toto období přineslo a o poznatky, jak dál žít svůj život v nové podobě“ dodala Iva Marková. A proč právě název Alfa – Omega? Prý proto, že narození člověka je alfou a ústecký domácí hospic chce být nataženou dlaní, která pohladí, uklidní a pomůže dokončit životní příběh člověka, tedy omegou.

Nejbližší setkání v Klubu Alfa – Omega jsou 22.11. a 13.12., vždy od 15.30 do 17.30. hod. v Ústí nad Orlicí, ulici 17. listopadu, čp. 69.

Pavel J. Sršeň)

Koclířov v říjnu: Fatima a růženec

S velkou vážností jsme na počátku letošního října přijali v Koclířově **výzvu papeže Františka** adresovanou věřícím na celém světě, abychom se každý den modlili svatý růženec i s modlitbou ke svatému Archandělu Michaelovi v boji proti Zlu, které se ve světě velmi rozšiřuje.

Tato výzva se shoduje s výzvou Panny Marie ve Fatimě před 101 lety: „*Modlete se růženec každý den*“ a my ji také šíříme skrze posláni Fatimského apoštolátu z Koclířova už plných 23 let.

První mariánská sobota

Na 1. mariánskou sobotu 6. října proběhl hlavní den národní mariánské konference Fatimského apoštolátu ČR v Koclířově. U příležitosti 1. výročí zasvěcení naší země Bohu skrze Neposkvrněné Srdce Panny Marie (7. 10. 2017) slavnostní mši sv. spolu s 13 kněžími celebrou na hlavní tribuně bohoslužebného areálu sv. Jana Pavla II. královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál.

Odpolední formační program zahájil otec biskup Jan přednáškou vystihující biblický a teologický význam a postavení Panny Marie v dějinách spásy, dávající smysl a význam mariánské úcty v naší přítomnosti. Následovalo představení nově navržené Stálé rady a Správní rady hnutí, společně s návrhem úprav stanov, které bude schvalovat plenární zasedání České biskupské konference.

Nový dvanáctičlenný tým, který by měl působit pod vedením prezidenta hnutí v ČR, Mons. Pavla Dokláda, je složen ze sedmi mužů a pěti žen. Polovina z nich má vysokoškolské vzdělání a potěšující je též věkový průměr 41 let. I toto je nadějí pro působení hnutí v budoucnu. Pro dobu již 8. volebního období byl opět zvolen

otec Pavel, a tak je jisté i pro něj velkou nadějí, že nové tváře v čele hnutí jsou též výhledem, pokračováním a budoucností pro Fatimský apoštolát, poutní místo – Českomoravskou Fatimu v Koclířově, spojené s poutním místem sv. Filomény, patronky dětí Mariiných a Světového žižného růžence a také koclířovského farního kostela.

Komunita Rodiny Neposkvrněné

Delegáty Mariánské volební konference vystřídal hned následující týden velká skupina účastníků duchovní obnovy Rodiny Neposkvrněné ze slovenského Vrčoka a dalších míst západního Slovenska, kteří jako členové Zlaté knihy Fatimské jsou spojeni se Světovým apoštolátem Fatimy a pro triduum si zvolili právě Koclířov. Velmi milé bylo přivítání samotným otcem biskupem Josefem Kajnekem, který se již vícekrát s tímto společenstvím setkal při různých příležitostech.

Stovka účastníků i s exercitátorem P. Peterem Holbičkou, děkanem z Kysuckého Nového Města a P. Ludovítem Gabrišem prožívala v Koclířově hlavní Fatimský den 13.10. i s připomenutím slunečního zázraku ve Fatimě před 101 lety. V neděli se spojili s farností Koclířov a poutníky a oba kněží P. Dokládala a P. Šilhánek udělovali jak farníkům, tak nemocným ze společenství duchovní obnovy společně svátost nemocných. Celkem jich bylo 86. Závěrečné slovo sestry Alice, představené

komunity Rodiny Neposkvrněné bylo pro nás všechny velkým povzbuzením, a to jak pro další službu Fatimského apoštolátu, Českomoravskou Fatimu, tak i pro obnovu úcty ke sv. Filoméně.

Cesta do Fatimy

Na závěr října jsme se společně s otcem Pavlem Dokládalem a poutníky vydali do portugalské Fatimy, abychom tam předali jména nových členů hnutí, přímo v kapli zjevení v Cova d'Iria Panně Marii Fatimské, předložili volbu prezidenta hnutí i zprávu o posláni národní Fatimy v Koclířově a svěřili mnohé prosby i díky za mnohá dobrodiní.

Společná modlitba je možná i přes internet

Každé ráno začínáme u nás v Koclířově modlitbou radostných tajemství svatého růžence. Díky stálému internetovému přenosu se s námi mohou spojit lidé v modlitbě bolestných tajemství v poledne a navečer k modlitbě slavných tajemství a každý čtvrtek při růženci světla.

Tyto modlitby jsou důležitým duchovním potenciálem pro hlavní posláni a služby Fatimy a Koclířova v naší diecézi a také ve spojení se sedmnácti regionálními centry napříč Českou republikou.

Hana Frančáková)
pastorační asistentka a členka
rady WAF-Světového apoštolátu Fatimy

Misijní neděle odstartovala přípravu na Mimořádný misijní měsíc říjen 2019



V říjnu na Misijní neděli byl zahájen přípravný rok na Mimořádný misijní měsíc, který vyvrcholí v říjnu 2019. Ten se uskuteční u příležitosti sta let od vydání apoštolského listu *Maximum Illud* papeže Benedikta XV., kterým po první světové válce upozornil církev na její misionářskou odpovědnost, kdy jediným motivem misijní činnosti má být poselství a láska Pána Ježíše, šířené svatostí vlastního života a dobrými skutky. Benedikt XV. jím položil zvláštní důraz na *missio ad gentes*. Současný papež František seznámil se

svým úmyslem kardinála Fernanda Filonih, prefekta Kongregace pro evangelizaci národů, ve zvláštním listu z 22. října 2017. Všichni věřící si mají vzít k srdci, že hlásání evangelia a jejich společenství pomůže růst v misijní a evangelizační horlivosti a má růst láska církve k misím, jejichž podstatou je „vášeň pro Ježíše, avšak současně i vášeň pro jeho lid“. Církev je „svou podstatou misionářská“ a hlásat evangelium je skutečně milostí a vlastním povoláním církve. Ona v něm nachází svou nejnvtřnější totožnost, neboť církev existuje právě proto, aby hlásala evangelium.

V dalším listu vydaném k této události kardinál Filoni vysvětluje: „*Jádrem této iniciativy, která se týká celé všeobecné církve, bude modlitba, svědectví a zamýšlení nad ústředním významem missio ad gentes jako trvalého stavu, kdy je člověk vyslán konat první evangelizaci*“ (srov. Mt 28,19). (...) V lidském, náboženském i kulturním prostředí, které dosud není prostoupeno evangeliem, misijní poslání církve vyžaduje, aby předávání víry vedlo k osobnímu životnímu stylu, kultuře i životu ve společenství, které utváří radost evangelia a křesťanské hodnoty.

Právě *missio ad gentes*, které apoštolská exhortace *Evangelii gaudium* označuje za paradigma běžné pastorační činnosti církve (srov. EG 15), má být podle papeže Františka jádrem oslav stého výročí apoštolského listu *Maximum Illud*, který Františkův předchůdce papež Benedikt XV. vydal 30. listopadu 1919. Jinak řečeno, máme „*klást Ježíšovo poslání do srdce církve, učinit z něj kritérium, kterým se měří efektivita jejich struktur, výsledky její práce, produktivita jejich služebníků i radost, kterou dokážou probudit. Protože bez radosti k sobě nikoho nepřitáhneme.*“

Svatý otec pojmenovává čtyři rozměry nebo způsoby, jak se na Mimořádný

misijní měsíc v říjnu 2019 připravit a jak ho slavit, abychom překonali rozdělení a protiklad mezi běžnou a misijní pastorační činností i mezi výzvami spojenými s evangelizací v dříve křesťanském prostředí, které je dnes ovšem sekularizované a k náboženství lhostejné, a těmi spojenými s *missio ad gentes* obracejícím se ke kulturám a náboženstvím, jimž evangelium zůstává dosud neznámé (srov. EG 14).

Jsou to:

1. osobní setkání s Ježíšem Kristem žijícím v církvi: skrze eucharistii, Boží slovo, osobní i společnou modlitbu,
2. svědectví světců, misionářů-mučedníků i vyznavačů víry, kteří jsou jedinečnými projevy místních církví po celém světě,
3. biblická, katechetická, duchovní a teologická formace k *missio ad gentes*,
4. misijní milosrdná láska jako hmotná podpora ohromného díla evangelizace, zejména *missio ad gentes* a křesťanská formace v církvích, které patří mezi nejpotřebnější.“

(Z dopisu kardinála Filonih)

Základem této přípravy bude každodenní téma, na něž naváže doprovodný program, který budou jednotlivé farnosti podle svých možností dále rozvíjet. Mimořádný misijní měsíc říjen 2019 by měl být především intenzivním časem modlitby a reflexe nad misijní činností. Kolektiv pracovníků PMD v ČR vytvořil několik příruček s inspirativními návody, a to jak pro společenství dospělých, tak pro práci s dětmi, které vás provedou následujícími 12 měsíci. Ke stažení jsou na www.missio.cz

Více informací: **Národní kancelář PMD, Na Kropáčce 30/1, Hradec Králové a Diecézní ředitelka PMD Bronislava Halbrštátová**

Kalendář Mexiko 2019

Připravili jsme pro vás velký nástěnný kalendář, který představí 12 velkoformátových fotografií pořízených během misijní cesty do Mexika. Kalendář obsahuje měsíční přehled a jmenné kalendárium. Darem za tento kalendář podpoříte projekty Papežských misijních děl v chudých misijních zemích. Objednat si ho můžete v Národní kanceláři PMD.



Chápu, jak se cizinci cítí. Sama jsem to zažila

Říká mladá sociální poradkyně z Kamčatky Anastasia Mega, která našla druhý domov v Česku. V žilách jí koluje ukrajinská a běloruská krev. Má předky i na Sibiři. Ve čtyřicetce se Nasta vydala do Čech studovat a dnes tu pomáhá cizincům v Integračním centru při Diecézní charitě v Hradci Králové. Už na Kamčatce se brzy postavila na vlastní nohy, když zůstaly s maminkou samy po předčasném úmrtí otce. V rozhovoru se dozvíte o překážkách, které musela zvládnout po příchodu do jiné země a jak byla vděčná za každou pomoc.

77 Proč jste se rozhodla žít zrovna v České republice?

Můj sen bylo studovat fotografii, a tak jsem se hlásila na vysokou školu v Čechách, protože u nás v Rusku tento obor nemáme a čeština mi přišla blízká. Nakonec jsem ale vystudovala obor Mezinárodní humanitární a sociální práce na Cyrilometodějské teologické fakultě na Univerzitě Palackého v Olomouci. Jsem tomu ráda, protože práce s lidmi mě moc baví a naplňuje. Před dvěma roky se mi podařilo získat i zaměstnání v oboru v Hradci Králové, a tak jsem už zůstala v Česku.

77 Jaké byly začátky? Jak jste zvládla jazyk?

Začátky nejsou nikdy jednoduché, ale vybrala jsem si to sama. Spousta lidí mi říkalo, že to bude těžké, ale měla jsem motivaci a podporu rodiny. Nejdřív jsem absolvovala intenzivní kurz češtiny v Poděbradech. Na univerzitě mi pomáhaly spolužačky. Vycházeli mi vstříc i vyučující. Byla jsem jediná cizinka



☞ Anastasia Mega z Kamčatky je moc vděčná, že mohla v Česku vystudovat. Dnes se věnuje sociální práci v Charitě, kde pomáhá cizincům.

v ročníku. Někdy jsem ale doslova „bydlela v knihovně“.

77 Jací jsou podle vás Češi?

S Čechy mám dobrou zkušenost. Pokud se tady člověk chce přizpůsobit, přijme pravidla a kulturu, tak se mu daří. Lidé také ocení, když se snažíte mluvit česky. Jen máte jiný temperament, jste více rozvážní a racionální. Někdy mi u vás chybí větší přímost v jednání. Jste hodně zdvořilí. Držíte si více odstup, jakoby nepotřebujete jeden druhého. Ale když člověka blíž poznáte, tak je vztah většinou přátelský.

77 Bylo těžké najít kvalifikovanou práci jako cizinec?

Určitě. Po škole jsem pracovala třeba v call centru nebo v hotelu. Posílila jsem komunikační schopnosti a nabyla zkušenosti v ziskové sféře a servisu. V mém oboru byla dobrá nabídka práce, ale kvůli nedokonalé znalosti jazyka a nedostatku času se ne vždy daří zaměstnání sehnat. Měla jsem velké štěstí, že jsem získala práci v Charitě, kterou jsem chtěla.

77 Dnes sama pomáháte cizincům. Proč jste si vybrala takové povolání?

Mám pocit, že mohu být přínosná. Chápu, jak se cizinci cítí. Sama jsem to zažila. Je důležité, aby se měli na koho obrátit. Když jsem přišla do Česka, tak jsem byla

Pokračování na straně 32 >>>

>>> *Pokračování ze strany 31*

ráda za každou pomoc. Dokud to člověk nezažije, tak to nemůže úplně pochopit. V Rusku třeba takové nevládní organizace nemáme a migrantům se moc nepomáhá. Tady v Integrovaném centru jim poradíme, nasměrujeme je dál, pomůžeme jim s hledáním práce a bydlení nebo poskytneme i kurz češtiny.

?? Jak vnímáte současné problémy s velkým přílivem migrantů do Evropy?

Například v Čechách získalo mezinárodní ochranu 150 osob z více než jeden a půl tisíce žadatelů podle poslední zveřejněné statistiky MV ČR, což je nesrovnatelné s jinými zeměmi EU. Myslím, že některá média a politici problém migrace v Česku zveličují. Podle mého názoru a zkušeností, má Česká republika dobře nastavený systém integrace cizinců. Fungují tu integrační centra a Státní integrační program. Při vstupu na území jsou také docela přísná pravidla pro zajištění bezpečnosti.

?? Jaký je život na Kamčatce, odkud pocházíte? Mají tam mladí lidé vůbec perspektivu?

Nějaké změny ve směru rozvoje oblasti už proběhly, ale stále je tam velká izolace. Kvůli tomu jsem také odešla. Je těžké vycestovat, kultura je tam málo dostupná. Mladí lidé hodně emigrují. Za poslední čtvrtstoletí obyvatelstvo poloostrova pokleslo o čtvrtinu. Jsou tam rovněž vysoké náklady na bydlení a drahé potraviny. Kvůli extrémním přírodním podmínkám se tu lidé také dožívají nižšího věku. Ale turisté k nám jezdí za divokou přírodou, zimními sporty a v létě na vulkány nebo termální prameny.

?? Co plánujete do budoucna?

Chtěla bych tu zůstat a věnovat se dál své práci. V Hradci Králové se mi líbí. V Čechách je vůbec hezká krajina. Chci se také více věnovat focení a studiu jazyků. Na Vánoce bych ráda navštívila příbuzné v Bělorusku a doufám, že se setkám i s maminkou, která se teď stará o naši babičku.

Jinak jsem moc vděčná za to, že jsem měla tu možnost vystudovat v České republice. Máte tu skvělé podmínky pro studium a ohromný výběr oborů.

Ptala se Jana Karasová)

(VZDĚLÁVÁNÍ**■ Kvalifikační kurz pro pracovníky v sociálních službách**

leden–květen 2019

Pořádá Háčko Červený Kostelec (Manž. Burdychových 245). Info a přihlášky <http://hacko.ochck.cz/vzdelavani>.

(AKTUALITY**Běh pro hospic 2018**

Červený Kostelec: V sobotu 22. 9. proběhl 5. ročník Běhu pro hospic pořádaný Oblastní charitou v Červeném Kostelci. Závod byl i tento rok zařazen do seriálu veřejných běhů Primátor Cup. Opět se ho zúčastnil rekordní počet běžců – celkem 617 závodníků včetně 170 dětí. Hostem a hvězdou letošního ročníku byl olympijský vítěz v moderním pětiboji David Svoboda, který odstartoval všechny rozběhy a trať na 10 km si i sám zaběhl. Výtěžek benefiční akce činí 103 560 Kč (ke dni 25. 9. 2018) a bude použit na dofinancování nákupu přenosného ultrazvuku pro Hospic Anežky České a Mobilní hospic. Sportovní událost uspořádala červenokostelecká Charita s podporou města v rámci Dne Charity. Všem partnerům, sponzorům a zúčastněným děkujeme. Více na www.hospic.cz.

Martin Fišer)



(Vítězové Běhu pro hospic v Červeném Kostelci. Foto: OCH ČK

Charita pomáhá po tsunami v Indonésii

Praha: Česká Charita se společně s partnerskými Charitami zapojila do mezinárodní pomoci, o kterou požádala indonéská vláda po nedávném ničivém zemětřesení a vlně tsunami. Je rovněž v kontaktu s kolegy z Německa, kteří mají na místě zdravotnický tým. Místní Charita distribuuje pomoc v oblasti, kde bylo zničeno 70 tisíc příbytků. Její pracovníci už na začátku října rozdali 7 tun rýže a 500 balíků pitné vody. Katastrofa si vyžádala už přes 1400 mrtvých a 2500 zraněných (k 5. 10. 2018). Odhaduje se, že humanitární pomoc potřebuje 200 tisíc Indonésanů. Doprava je komplikovaná a jsou přerušeny dodávky elektřiny i paliva. Zdroje pitné vody byly kontaminovány.

Lidé mohou přispívat do veřejné sbírky Charita pro Indonésii na sbírkové konto Charity ČR: 55660022/0800 u České spořitelny, VS 115, nebo zaslat dárcovskou SMS na číslo 87 777: DMS CHARITASVET 30, 60 nebo 90. Cena jedné DMS je 30, 60 resp. 90 Kč. Službu provozuje Fórum dárců. Děkujeme Vám!

Převzato z tiskových zpráv Charity ČR)

Nová sanitka pro Hospic Anežky České

Červený Kostelec: S radostí oznamujeme, že v září došlo k dodání nového sanitního vozu pro Hospic Anežky České. Původní sanita sloužila pacientům od vzniku hospice bezmála 24 let, a přestože byla průběžně modernizována, už nebyla ve vyhovujícím stavu. Nová sanita byla pořízena z výtěžků benefičních akcí pořádaných Oblastní charitou Červený Kostelec a partnery. Nespočet dárců díky příspěvkům, či účasti na loňských akcích, jako byly kupříkladu charitní ples, benefiční koncerty, Šikovné ruce pro hospic či Běh pro hospic, pomohly realizovat tento účel. Na nákup sanity byly využity také výtěžky charitativních bazarů v Náchodě a Hronově. Všem dárcům a podporovatelům srdečně děkujeme! Více na www.hospic.cz.

Martin Fišer)

Pěstounům se v Litomyšli líbilo

Litomyšl: Krásné počasí přilákalo v neděli 16. 9. do Litomyšle na 2. ročník Dne pro pěstounství téměř šest stovek dětí a dospělých z celého Pardubického kraje. Bohatý program v zámecké zahradě a volný vstup do interaktivních stálých expozic na zámeckém návrší nabídl příjemně strávený společný čas všem generacím.

„I když to máme do Litomyšle přes 40 kilometrů, jezdíme sem rádi. Takže když přišlo od naší doprovázející organizace pozvání na tuto akci, bylo u nás doma jasno,“ směje se Marcela, která přijela s početnou rodinou z podhůří Orlických hor. Nechyběly různé soutěže, výtvarné workshopy, fotokoutek, moderovaná beseda, vystoupení parkour show nebo tzv. dogdancing.

Akci určenou především jako poděkování pro pěstouny, jako je i paní Marcela, uspořádal Pardubický kraj ve spolupráci s litomyšlskou Farní charitou a dalšími neziskovými organizacemi. Více také na www.litomysl.charita.cz.

Martina Soukupová)



(Výtvarné tvoření na Dni pro pěstounství v Litomyšli. Foto: Andrea Šipošová)



(Nové bezbariérové náměstíčko v Žirčí bude slavnostně otevřeno v pátek 9. listopadu. Foto: archiv Domova sv. Josefa v Žirčí.)

Náměstíčko jako malované

Žireč: Na začátku letošního léta došlo v areálu Žireč k velké „kosmetické“ úpravě. Ohybné hromady sutě zmizely, křivý terén se vyrovnal a o estetickém pohledu ani nemluvě. Praktické využití rovného terénu uvítali zejména naši chráněnci, kteří si spojenci mezi jednotlivými budovami sv. Josefa, sv. Damiána a sv. Kláry, nemohou vynachválit.

Slavnostní otevření tohoto nového prostranství chystáme na pátek 9. listopadu v 10 hodin. Oficiálního uvedení do provozu se zúčastní zástupci veřejného i církevního života i z řad sponzorů. Revitalizace proběhla nákladem 4,4 mil. O část výsledné sumy se přičinilo i naše fundraisingové oddělení, neboť výsledky loňské Tříkrálové sbírky, koncertu Pavla Šporcla, Svatoanenských slavností a cílené kampaně jsme věnovali právě na tento potřebný účel. Více také na www.domovsvatehojosefa.cz.

Jitka Holcová)

Rádi bychom se s Vámi podělili o úryvek z básně našeho klienta:

*Člověk se ani divit nestačí,
pivovar, fara, všechno je jinačí
a kostel, a Josef, taky nová fasáda!
Já asi údivem padnu na záda!*

*No, ale teďkom, proč jsem vlastně tady –
prý Náměstíčko začíná odkrývat své Vnady!
Dřív tu byl park, no, spíš kus divočiny,
pak hromady písku, suti, takový velký stavebniny,
no, a ty cesty! Samé doury, samé kameny!
A teď krásně vydlážděný, jak pro 2 gripeny!
Ale vyrostou tu snad stromy a už zelená se tráva,
a tam už je Fontána – sláva!*

*No, a tak tu teď čekám na tu svou příbuznou,
ale až ju uvidím, řeknu jí příručku říznou:
Ať si svítí slunce nebo prší a padaj kapky štěstí,
krásně se vám žije tady na Náměstí!*

(KALENDÁŘ NA LISTOPAD

Holice

■ 18. 10. – 15. 11. Svět indických dětí

Výstava fotografií z projektu Adopce na dálku Diecézní charity HK v Indii. Více na www.adopce.hk.caritas.cz.

Červený Kostelec

■ 10. 11. X. charitní ples, Sokolovna od 20 hod.

Ples v prvorepublikovém duchu pořádá Oblastní charita Červený Kostelec. Výtěžek bude věnován na pořízení nového vozu pro Mobilní hospic Anežky České. Předprodej: Papírnictví IVÍN, tel. 491 463 166. Více na www.ochck.cz.

Hradec Králové

■ 13. 11. Setkání národů, Adalbertinum 9–19 hod.

Festival národů a kultur čtyř kontinentů pod jednou střechou – cizokrajná hudba a tanec, etnické ochutnávky, národní oděvy a tradiční výrobky. Pořádá Integrační centrum Diecézní charity HK s partnery. Více na následující straně časopisu Adalbert a www.cizincihradec.cz.

Pardubice

■ 22.–23. 11. Adventní věnce pro Domácí hospic, Salesiánský klub mládeže od 8:30 do 20 hod.

Zapojte se do společného vyrábění adventních věnců, jejichž koupí můžete podpořit Domácí hospicovou péči Oblastní charity Pardubice. Více na www.pardubice.charita.cz.

Dodatečné výsledky sbírky na Charitu

Farnost	Kč	Farnost	Kč
Habry	1 903	Lomnice nad Popelkou	4 371
Holohlavy	4 750	Luže	3 869
Hostinné	2 000	Nová Ves nad Popelkou	1 790
Hradec Králové-Pouchov	6 545	Opatov v Čechách	8 339
Choltice	400	Přelouč	4 500
Kladruby nad Labem	200	Rohovládova Bělá	545
Koclířov u Svitav	2 310	Sázavka	990
Lázně Bohdaneč	1 500	Turkovice u Přelouče	500
Libštát	1 370	Vápnou u Přelouče	405
Lipoltice	600	Zdechovice	400
Lochenice	1 361		

Aktuální celkový výsledek této sbírky činí **765 818,- Kč** ke dni 4. 10. 2018.

Informace: Marcela Hledíková – tel. 495 063 135.

Děkujeme všem dárcům za příspěvek a podporu charitní činnosti a také všem duchovním správcům za spolupráci a pozornost, kterou sbírce ve svých farnostech věnovali.



(Distribuce přikrývek pořízených z Tříkrálové sbírky na pomoc podchlazeným lidem v bangladéšské farnosti Jalchatra, Tangail. Foto: archiv Diecézní charity HK

Charita pomohla podchlazeným lidem v Bangladéši

Bangladéš začátkem roku postihly nejnižší teploty za posledních 50 let. Ty obvykle v této asijské zemi s tropickým monzunovým podnebím ani v zimě neklesají pod bod mrazu. Když letos v lednu spadla teplota pod 3 °C, nebyla řada obyvatel na takový chlad připravena. Studená fronta si vyžádala nejméně 12 obětí.

Biskup Ponen Paul Kubi z katolické diecéze Mymensingh se v kritické chvíli obrátil s prosbou o pomoc na Diecézní charitu Hradec Králové. Žádal o finanční příspěvek na pořízení přikrývek pro chudé lidi, kteří žijí v místech, kde není zajištěn centrální přívod tepla ani elektřiny. Ředitelé Charit v královéhradecké diecézi se rozhodli uvolnit na pomoc potřebným 300 tisíc korun z krizového fondu Tříkrálové sbírky pro mimořádné situace. Za tuto částku bylo v Bangladéši pořízeno 2500 přikrývek, které byly následně rozvezeny podchlazeným lidem i do hůře dostupných částí oblasti.

Do distribuce přikrývek se zapojili kněží a dobrovolníci z 16 farností. Přednostně pomohli početnějším rodinám odkázaným na jediného živitele, vdovám, lidem se zdravotním postižením, seniorům, dětem a nemocným lidem upoutaným na lůžko. Projekt ulehčil situaci více než 1500 rodinám, jež byly ohroženy nemocemi způsobenými chladným počasím. Obdarovaní lidé byli nesmírně vděční a poskytnuté pomoci si velmi vážili.

Vojtěch Homolka)

SETKÁNÍ NÁRODŮ

MEETING OF NATIONS

Festival národů a kultur čtyř kontinentů pod jednou střechou
Festival of nations and cultures from four continents under one roof

CIZOKRAJNÁ HUDBA A TANEC • ETNICKÉ OCHUTNÁVKY
NÁRODNÍ ODĚVY • TRADIČNÍ VÝROBKY

EXOTIC MUSIC AND DANCE • ETHNIC TASTINGS • NATIONAL COSTUMES • TRADITIONAL PRODUCTS

13. 11. 2018 od 9 do 19 hod.
Adalbertinum Hradec Králové

(Tr. ČSA 300) - Velký sál

9:00 - 14:30 - program pro školy

15:00 - 19:00 - program pro veřejnost

15:00 - 17:00 - přehlídka národů a etnické ochutnávky

15:00 - 16:00 - indiánský workshop **Jak si vyrobit lapač snů**

17:00 - 19:00 - multikulturní vystoupení na pódiu:

- indiánská skupina CHAYAG (Ekvádor) • GERANDY MOLINA (Kuba)
- CAMARA MAMADOUBA (Rovníková Guinea) • OXANA EVSINA (Rusko)
- ALVINA AGHAJANYAN (Arménie) • NATALY A NAYA (Sýrie)
- soubor RADOST (Ukrajina) • BETY (Vietnam)

DOPROVODNÁ VÝSTAVA: VÝTVARNÉ PRÁCE CIZINCŮ Z POS MV ČR KOSTELEČ N.O.

POŘÁDAJÍ:

Integrační centrum pro cizince Diecézní charity HK ve spolupráci se Statutárním městem Hradec Králové, Královéhradeckým krajem, Filozofickou fakultou UHK, Ministerstvem vnitra ČR, SUZ MV ČR - PoS Kostelec n. O., KURO HK, MKI Klíč a Regionálním ukrajinským spolkem ve VČ.

Záštitu nad akcí převzal primátor města Hradec Králové.

Více na www.cizincihradec.cz, www.hk.caritas.cz a na facebooku [f cizincihradec](https://www.facebook.com/cizincihradec).

Projekt Integrační centrum pro cizince AMIF/10/02 je financován v rámci národního programu Azylového, migračního a integračního fondu a rozpočtu Ministerstva vnitra ČR.

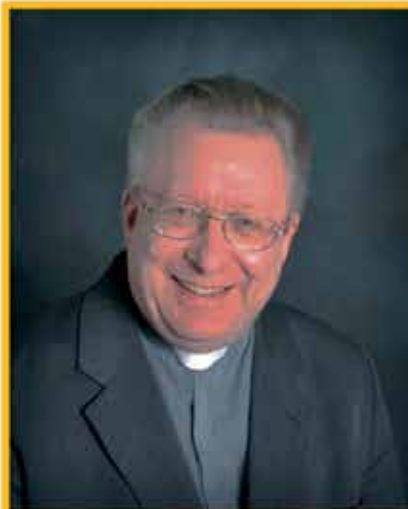


FINANCOVÁNO EVROPSKOU UNIÍ
AZYLOVÝ, MIGRAČNÍ A INTEGRAČNÍ FOND



MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY





SEMINÁŘE S MISIONÁŘEM PATEM COLLINSEM

v želivském klášteře

Irský kněz, univerzitní profesor. Vyučoval mnoho let na několika univerzitách spiritualitu a psychologii náboženství, vede farní duchovní obnovy, formační programy pro kněze, připravuje misionáře atd. Je autorem nespočetných článků a mnoha knih. Často se věnuje tématům nové evangelizace a problematice duchovně-psychologické.

Autor knih přeložených do češtiny: Jak zvládat stres, Překonání závislosti, O Božím vedení

Přihlašování, strava a ubytování

na: www.zeliv.eu

Nebo: 731 598 889

recepce@zeliv.eu

Víkendový seminář: 9.-11. listopad 2018 Uzdravení otcovských ran

Momentálně v západní kultuře čelíme krizi otcovství. Máme otce, kteří chybí fyzicky, a to kvůli rozvodům, uvěznění nebo kvůli dojíždění za prací na několik týdnů mimo rodinu atd. Pak jsou mezi námi otcové, kteří byť jsou doma fyzicky přítomni, emociálně nebo svým chováním doma nejsou a někdy se stávají násilníky. Tento krátký kurz prozkoumá povahu a důsledky zranění od otců a nabídne způsoby, díky kterým mohou být tyto rány uzdraveny.

Víkendový seminář: 13.-15. listopad 2018 Boží spravedlnost a milosrdenství v učení sv. Terezie z Lisieux

Jedno z témat sv. Terezie, učitelky církve, se kterým zápolila, byl vztah spravedlnosti a milosrdenství Božího. Tento krátký kurz prozkoumá, jak tato svěřice spojila tyto dva božské atributy takovým způsobem, který odhalil jádro radostné zvěsti evangelia, které má osvobozující účinek.

Víkendový seminář: 16.-18. listopad 2018 Seběpřijetí, sebeúcta a Boží láska

Mnoho moderních psychologů jako třeba Carl Jung nebo Rogers tvrdí, že různorodost emočních potíží a problémů v chování jako je přejídání se, anorexie, bulimie, závislosti, obsese, stres a deprese, má jeden společný kořen: vnitřní konflikt mezi přijetím nebo nepřijetím sebe a to vede k nízké sebeúctě. Tento krátký kurz prozkoumá příčiny a důsledky této občanské války srdce a nabídne praktické způsoby, kterými se tato forma vnitřního odcizení dá zvládnout.